

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 ΑΘΗΝΩΝ ΕΞΑΜ. ΦΡ. 3 ΕΤ. 6
 ΕΠΑΡΧΙΩΝ » » 4 » 8
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 5 » 10

ΕΤΟΣ Α'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
 ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΕΠΤΑ 70
 ΕΝ ΑΛΛΟΔΑΠΗ . . » 95

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 ΟΔΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗ
 πλησίον τῆς Μητροπόλεως
 Ἄρ. 26

ΤΕΥΧΟΣ 8

ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚ. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ, 1883

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΣΑΜΙΩΤΑΚΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

(Ἀποθανὼν ἐν Σμύρνῃ τῇ 8 Ἰουλίου 1883).

(Ἰδ. σ. 123).

Ο ΕΥΡΩΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

(ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ)

Ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔμφυτος ὄρεξις τοῦ εἰδέσθαι, ἣν διέγνω ὁ μέγας Ἀριστοτέλης, παρήγαγεν ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ ἀναπτύξει καὶ ἐκδηλώσει αὐτῆς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, δι' ὧν προέκυψε τοῦ πολιτισμοῦ ἡ εὐημερία. Ἐπειδὴ δ' ὅμως αἱ ἐπιστήμαι καὶ τέχναι ὡς ἐπίκτητοι διὰ πολλοὺς λόγους δὲν ἐπεκτείνονται ἐπὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τοὺς τεχνίτας καὶ τοὺς ἐπιστήμονας, ἀποτελοῦντας, καθ' ἃ παρετηρήθη, μόλις τὸ ἑκατοστὸν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, βλέπομεν ὅτι οἱ λοιποὶ, οὓς ἀποκαλοῦμεν ἰδιώτην λαόν, ἔχουσιν ὅλως ἰδίας ταύτας. Οὕτως ὁ λαὸς ἔχει ἰδίας τέχνας, τὰς ἀτεχνῶς φυσικάς, ἰδίαν νομοθεσίαν, τὰ ἔθιμα, ἰδίαν φιλοσοφίαν, τὰς παροιμίας, ἰδίαν ποίησιν, τὴν δημοτικὴν, ἰδίαν σχεδὸν θρησκείαν, τὴν δεισιδαίμονα θεοσέβειαν, ἰδίαν θεραπευτικὴν, τὴν ὅλως ἢ κατ' ἀγυρτίαν ἐμπειρικὴν, ἴδιον ὠρολόγιον, τὴν θέσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὸ φῶνημα τοῦ ἀλέκτορος, καὶ κατὰ τὸν Κόραϊν ἰδίαν ἔννοιαν ἐν ταῖς πλείσταις τῶν λέξεων. Ἐκ πάντων τούτων τὴν προσοχὴν τῶν λογίων ἐξαιρέτως ἐφελκύνουσιν αἱ παροιμίας, ἡ δημοτικὴ ποίησις καὶ τὰ διηγήματα, ὡς καθαρῶς ὑποκειμενικὰ καὶ ἐμφαίνοντα τὸ ζῶν ἐν τῷ λαῷ πνεῦμα, ἣτοι τὸν ἴδιον αὐτῷ τρόπον τοῦ νοεῖν καὶ συναισθάνεσθαι. Ἐν αὐτοῖς παρατηρεῖ τις πολλάκις χαριεστάτην τινὰ φυσικὴν ἀφέλειαν, πρακτικωτάτας ἀληθείας, γνησιώτατα συναισθήματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τῆς μὴ παραχαραχθείσης ὑπὸ τῶν γραμμάτων, μυχίους ἐθνικοὺς πόθους — καὶ ἐν γένει τὴν ἀληθῆ παράστασιν τῆς κοινῆς γνώμης ἐν καθολικωτέρῳ τινὶ μορφῇ (*). Δικαίως ἄρα τὰ τοιαῦτα παρὰ τῶν εἰδημόνων θεωροῦνται ἀξιώτατα λόγου. Καὶ ἵνα μόνον περὶ τῶν δημοτικῶν παραδόσεων εἰπώμεν τῶν προτιθεμένων διδακτικὸν τινα σκοπὸν ἢ περιεχουσῶν ἠθικὸν τι συναισθημα, τίς δὲν εὐηρεστήθη ἀναγινώσκων παρὰ τῷ Ἡροδότῳ ἢ τῷ Schiller τὰ περὶ τῆς σφραγιδος τοῦ Πολυκράτους ἢ τὰ περὶ τοῦ ἐπὶ δελφίνος πλοῦ τοῦ Ἀρίωνος παρὰ τῷ αὐτῷ ἱστορικῷ; Τίς δὲν ἐξετίμησε τὸ ἀρχαῖον περὶ τοῦ Ἰούκου διήγημα, ὅπερ ὡσαύτως ἐστιχοῦργησεν ὁ προμνημονευθεὶς τῆς Γερμανίας ποιητῆς, ὡς καλλίστην διδαχὴν περὶ τῆς ὑπάρξεως Δίκης ὁ φ θ α λ μ ο ὤ; Τίνα, διερχόμενον τὸ σύγγραμμα τοῦ Λαμαρτίνου *Voyage en Orient*, δὲν συνεκίνησεν ἢ περὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐκτίσθη ἡ Ἱερουσαλήμ, χαριεστάτη ἐκεῖ παράδοσις; Ἡ τίς δὲν θεωρεῖ ποιητικὸν μαργαρίτην τὴν περὶ τοῦ κλαυθοῦ τῶν κορῶν τοῦ Ἐρεχθεῖου συγκινητικὴν παράδοσιν τοῦ Ἀττικοῦ λαοῦ, ἣν βεβαίως ἀν ἐγίνωσκεν ὁ Βύρων, ἠθελεν ἀποθησαυρίσῃ αὐτὴν ἐν τῇ Κατάρᾳ τῆς Ἀθηνῶς; Πλεῖστα παραδείγματα

(*) Παρ' ἐλπίδα ἢ μᾶλλον κατ' ἀγγλικὴν ἰδιοτροπίαν σφάλεται ὁ Herbert Spencer φρονῶν ὅτι μόνη ὠφέλεια ἐκ τῆς συλλογῆς τοιοῦτων ἀνεκδότων εἶνε τὸ δυνατὸν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ τρόπου, καθ' ὃν μεταδίδονται αἱ παραδόσεις ἀπὸ γενεῶν εἰς γενεάς.

ἐδυνάμεθα ἔτι νὰ καταλέξωμεν, ἵνα καταδείξωμεν ὅτι πολλὰ τοιαῦτα δημοτικὰ διηγήματα εἶνε ἀληθῶς πολῦτιμα καὶ πρέπει νὰ διασώζωνται ὑπὸ τῶν γινωσκόντων ἢ εὐρισκόντων αὐτά.

*

Παρ' ἡμῖν φέρεται χαριεστάτον τι διήγημα, ἐστηριγμένον προδήλως εἰς δύο τῶν θεμελιωδῶν καὶ ἀγνοτάτων διδαγμάτων τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἣτοι εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον. Τοῦτο δὲ τὸ διήγημα, ὅπερ ἐκρίναμεν δεόν νὰ κοσμήσωμεν οὐχὶ μεγαλειοτέροις ῥήμασιν, ὡς ὁ σοφὸς Πρόδικος τὸν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλ' ἐντέχνῳ τινὶ παραστάσει, ἔχει ὡς ἑξῆς.

Εὐσεβῆς τις μοναχός, ἐνθους γενόμενος ὑπὸ τῶν ἱερῶν βιβλίων, διενόηθη νὰ εὕρῃ τὸν Θεόν. Ἐπελάβετο λοιπὸν τῆς πορείας ὀδηγούμενος κατὰ τὴν παράδοσιν εἰς τὴν θεῖαν ἔδραν ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς εὐσεβείας, χρησιμευούσης εἰς αὐτὸν ὡς ὁ ἀνατολικὸς ἀστὴρ εἰς τοὺς μάγους. Διερχόμενος δὲ διὰ τινος δάσους εἶδε ξυλοκόπον τινά, φέροντα ἐπὶ ὤμων δέσμην ξύλων καὶ κύπτοντα ἀλγεινῶς ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου. Ὁ ξυλοκόπος, ἰδὼν τὸν μοναχόν, ἠρώτησεν αὐτὸν ποῦ ὑπάγει. « Ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός, ἐπεθύμησα νὰ ἴδω τὸν Θεόν καὶ ἀπέρχομαι πρὸς τοῦτο. » Ἀκούσας ταῦτα ὁ ξυλοκόπος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἐκθαμβός, ἔπειτα δὲ εἶπεν εἰς τὸν μοναχόν: « Τότε, σὲ παρακαλῶ, εἰπέ εἰς τὸν ὕψιστον νὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμὲ ἐν ζῶνι, ἵνα μὴ ἀναγκάζωμαι ἐγὼ αὐτὸς νὰ αἴρω τὸ βαρὺ τοῦτο φόρτωμα. Ὁ γείτων μου, ξυλοκόπος καὶ αὐτὸς καὶ νεώτερος, ἔχει πέντε ζῶα· ἐγὼ διατί νὰ βασανίζωμαι οὕτω; » — « Καλῶς, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός, θ' ἀναγείλω τοὺς λόγους σου εἰς τὸν Ὑψιστον »· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀνεχώρησεν. Ἐξελθὼν δὲ τοῦ δάσους εὐρέθη ἐντὸς ἀναπεπταμένης καὶ ἀμμώδους πεδιάδος, ὅπου παράδοξον θέαμα προσέβαλε τὰ ὄμματά του. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος ταύτης ῥακένδυτός τις ἀνθρώπος ἐζήτει ν' ἀνεγείρῃ λόφον ἐξ ἄμμου, ἵνα οὕτω κατασκευάσῃ ἐαυτῷ ὑπὴνεμόν τινα καὶ κατάσκιον τόπον. Πλὴν ἄνεμος θυελλώδης διεσκόρπιζε τὸν μέγαν ἐκεῖνον τῆς ἄμμου σωρόν, ὅτε ἀνψοῦτο εἰς λόφον, καὶ ὁ ἐργάτης κάθιδρος καὶ δυσφορῶν ἤρχιζε πάλιν νὰ ἐπιχειρῇ τὸ σισύφειον αὐτοῦ ἔργον. Πρὸ τοῦ ἀθλίου τούτου ἀνθρώπου παρήρηχετο ὁ μοναχός καὶ ἰδὼν ἠλέησεν αὐτόν. « Τί τοσοῦτον ἀγωνιάς; », τὸν ἠρώτησεν. « Ἄφες με, ἀδελφέ, καὶ σὺ, εἶπεν ἐξωργισμένος ὁ ταλαιπωρούμενος· ἔχεις νὰ μοὶ δώσῃς ὀλίγην τροφήν καὶ ποτήριον ὕδατος; » — « Μάλιστα, εἶπεν ὁ μοναχός, ἔχω ἀμφοτέρω »· καὶ ἀληθῶς παρέσχεν εἰς αὐτὸν τεμάχιον ἄρτου καὶ δύο κύπελλα ὕδατος, ἅπερ ἐκεῖνος ἔλαβε μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως. « Ἀλλὰ διατί μένεις καὶ διαπονεῖσαι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον; » ἠρώτησεν ὁ μοναχός. « Ἐγώ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, εἰμὶ ἐξόριστος καὶ κατάδικος, πλησίον δ' ὑπάρχει ἡ φρουρὰ ἣτις μὲ φυλάσσει· ἀλλὰ τίς εἶμαι, πόθεν εἶμαι, τί ἐπραξα καὶ μένω ἐνταῦθα, δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἰπῶ οὔτε· δ' ἐγὼ θέλω νὰ μοὶ εἴπῃς σὺ τοιοῦτόν τι περὶ σεαυτοῦ, καίτοι ὡς ἐκ τοῦ σχήματος

βλέπω ὅτι εἶσαι κληρικός· ἀλλ' ὅμως δύναμαι ἴσως νά σ' ἐρωτήσω πῶς διέρχεσαι διὰ τῆς ἐρήμου ταύτης.» — «Ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός, ὑπάγω νά ἴδω τόν Θεόν.» — «Πρός τίνα σκοπόν;» ἠρώτησεν ὁ ἐξόριστος. «Πρός σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου», εἶπεν ὁ μοναχός. «Καλῶ τότε, εἶπεν ἐκεῖνος, δέν ἴκετεύεις ὑπέρ ἐμοῦ τόν Θεόν σου νά καταπαύσῃ τόν ἀνηλεῆ τοῦτον ἄνεμον, ὅστις φαίνεται συνομόσας μετά τῶν ἀσπλάγχων φρουρῶν μου ἵνα με βασανίζῃ; Διότι μῆνας ἤδη ὀλοκλήρους κατακαίομαι ἐπὶ τῆς ἄμμου ὑπὸ τοῦ θάλπου τοῦ ἡλίου· ἐπειράθην ἀπειράκις καί πρό ὀλίγων ἐτι στιγμῶν νά κατασκευάσω ὑψώμα τι ἐκ τῆς ἄμμου ἵνα μοί παρέχῃ σκιάν, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐδέποτε ἐπιτρέπει νά συντελεσθῇ τὸ ἔργον μου· καί οὕτω κατατρίχομαι μέχρι οὗ καταστραφῇ ὁ βίος μου.» — «Ἀλλὰ διατί τυραννεῖσαι οὕτως;», ἠρώτησε μετ' οἴκτου ὁ μοναχός. — «Προέλαβον, νομίζω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, νά σοί εἶπω ὅτι τοῦτο ἀδύνατον νά μάθῃς παρ' ἐμοῦ· ἀλλ' ὑπαγε καί δεήθητι ὑπέρ ἐμοῦ· μάλιστα δ' ἂν ἀπαντήσῃς τοὺς φρουρούς, εἰπέ ὅτι, διελθὼν ἄνωθεν τοῦ δάσους, οὐδὲ με εἶδες κἀν». Ὁ μοναχός, ἀποχαιρετίσας αὐτόν, ἀνεχώρησε διαλογιζόμενος καθ' ὁδὸν τὰ περὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ἀνθρώπου· ὑπενόησε δ' ὅμως ὅτι μέγα τι ἀδίκημα εἶχε πράξῃ καί διὰ τοῦτο ἦτο ἐξωρισμένος εἰς τὴν διακεκαυμένην ἐκείνην Σιθῆριαν. Τοιαῦτα σκεπτόμενος ἐξηκολούθει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, μέχρι οὗ διέκρινεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁσίν τινα καί ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν καί παραπλεύρως τῆς οἰκίας ναϊδίον τι (capella), ὅπερ ἐσημαίνετο διὰ τοῦ σταυροῦ. Ὁ μοναχός, διερχόμενος δι' ἐκείνης τῆς ὁδοῦ, ἔμαθε παρὰ τοῦ θυρωροῦ ὅτι διέτριβεν ἐκεῖ ἕνεκα τοῦ θέρους βαθυπλοῦτος ἀνὴρ, ὅστις καθ' ἐκάστην εὐχεται εἰς τὸν Θεόν νά ἐλαττωθῇ ὁ ἀπειρος πλοῦτος αὐτοῦ· πολλὰ δαπανᾷ ἐλεῶν καί εὐεργετῶν, ἀλλ' ὁ πλοῦτος αὐτοῦ αἰωνίως αὐξάνει. «Ἄν γινώσκῃς προσέθηκεν ὁ θυρωρός, τρόπον τινά ἐλαττώσεως τοῦ πλούτου, ἀνελθε καί ὑπόδειξον εἰς αὐτόν. Θὰ χαρῆ καί θὰ σὲ ἀνταμείψῃ μέγਾਲως.» Ὁ μοναχός εἶπεν ὅτι τοιοῦτον τρόπον θὰ ὑποδείξῃ ἐπιστρέφων μετ' ὀλίγον χρόνον, ἔχων κατὰ νοῦν νά ἐρωτήσῃ καί περὶ τούτου τὸν Θεόν. Προχωρήσας δὲ ἀνῆρχετο ἤδη εἰς ὄρος τι, ὅπου βλέπει ἕτερον μοναχόν, ἐστηριγμένον εἰς κορμὸν δένδρου καί ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐκτεινόμενον ὠραῖον οὐράνιον τόξον. Ὁ ἡμέτερος μοναχός, θαμβωθείς ὑπὸ τοῦ κάλλους καί τῆς λαμπρότητος ἐκείνου, ἐπλησίαζε μετ' αἰδέη μοῦνος μετώπου, ὅπως λέγει ὁ Δάντης, ὅτε ὁ ἕτερος μοναχός εἶπε πρὸς αὐτόν: «Ἐγώ, ἀγαπητέ μου ὁπαδέ, εἰμὶ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐπεθύμησας νά ἴδῃς· ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν Παράδεισον καί ἄγγελος ὑπὸ τὴν μορφήν σου θ' ἀποκριθῇ εἰς ἐκείνους, οἳ ἐνέτυχες καθ' ὁδόν.» Καί παρευθὺς ὁ Χριστὸς ἐγένετο ἄφαντος μετὰ τοῦ μοναχοῦ· ἄγγελος δέ, κατελθὼν ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἡμετέρου μοναχοῦ, εἰς μὲν τὸν βαθυπλοῦτον εἶπεν: «Ἄν θέλῃς νά μειωθῇ ὁ πλοῦτός σου, γένοῦ ἀσεβής», εἰς δὲ τὸν ταλαιπωρούμενον τῆς πεδιάδος: «Ἄν θέλῃς νά παύσῃ ὁ ἄνεμος, δόξασον τὸν Θεόν καί εἰς τὸν ξυλοκόπον.» «Ἄν θέλῃς καί σὺ ν' ἀποκτήσῃς ἐν

ζῶν, εὐχήθητι νά διπλασιασθῶσι τοῦ γείτονός σου τὰ κτήνη.»

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ὁ κόμης Σαμβῶρ ἀπέθανεν οἱ νομιμόφρονες κλαίουσιν ἐκεῖνον ὃν ἀπεκάλουν Ἑρρίκον Ε', οἱ ἀπόγονοι τῶν Σουάνων πενθοῦσι τὸν προσφιλεῖ των ἡγεμόνα καί ἡ μελανὴ σημαία κυματίζει ἐπὶ τῆς Βανδέας. Μόλις ὅμως ὁ πρωτότοκος κλάδος τῶν Βουρβόνων ἐσέβεσθη ἐν τῷ ἐρημίτῃ Φροσδόρφ καί οἱ ἱστορικοὶ πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ εἰσέτι φερέτρου του ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀνοικτήριμονα σμίλην τοῦ ἀνατόμου καί ἐπιδίδονται εἰς παντοίας μελέτας ἐπὶ τῆς τύχης τῶν Βουρβονιδῶν. Ἐπαφίνοντες εἰς ἄλλους τὴν φροντίδα νά καυτηριάσωσι τὰ ἔλκη των, περιοριζόμεθα εἰς γενικά τινα συμπεράσματα ἅτινα ἐξάγονται ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας.

Εἶνε ἀξιοσημείωτον ὅτι ἐν τῇ Γαλλίᾳ αἱ βασιλικαὶ οἰκογένειαι κατεδικάσθησαν νά ἐκλίπωσι μᾶλλον διὰ τῆς ἐξαιρέσεως τῶν γενεῶν ἢ διὰ τῆς ἐπηρείας τῶν ἐπαναστάσεων. Ἀναδιφῶντες τὴν ἱστορίαν παρατηροῦμεν τῷ ὄντι ὅτι ἀπὸ τοῦ Οὔγου Καπέτου μέχρι τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ὅλοι σχεδὸν οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἀπώλεσαν τοὺς πρωτοτόκους υἱούς των. Ὑπῆρξαν μάλιστα τινες οἵτινες ἔσχον καί διαδόχους των, τοὺς ἐγγόνους καί δισεγγόνους των ὡς ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' καί ὁ Λουδοβίκος ΙΕ'.

Καί αἱ τρεῖς δυναστεῖαι αἵτινες διεδέχθησαν ἀλλήλας ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, — ἡ τῶν Καπετιδῶν, ἡ τῶν Βαλοῶ καί ἡ τῶν Βουρβόνων — ἐξέλιπον δι' ὁμοίου σχεδὸν τρόπου.

Αἱ δύο πρῶται ἀπεσβέσθησαν ἄνευ ἀρρένων ἀπογόνων μολοντί καί αἱ δύο ἀντιπροσωπεύοντο ὑπὸ τριῶν ἀδελφῶν οἵτινες ἐβασίλευσαν ἀλληλοδιαδόχως, ἡ πρώτη ὑπὸ Λουδοβίκου Φιλίππου τοῦ Βραδέως καί Καρόλου τοῦ Ὠραίου, ἡ ἕτερα ὑπὸ Φραγκίσκου Β', Καρόλου Θ' καί Ἑρρίκου Γ'. — Ἡ τῶν Βουρβόνων, ἀποδιωχθεῖσα τοῦ θρόνου διὰ τῆς στάσεως τοῦ 1830, ἀποσβέννυται ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κόμητος Σαμβῶρ, οὗ πάππος Κάρολος Ι' ἐβασίλευσε κατόπιν τῶν ἀδελφῶν του Λουδοβίκου ΙΣΤ' καί Λουδοβίκου ΙΗ'. Παρατηρητέον ἐπίσης ἐνταῦθα ὅτι οἱ πρωτότοκοι υἱοὶ τοῦ τε Καρόλου Ι' ὡς καί τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, ὁ δοῦξ τοῦ Βερρὺ καί ὁ δοῦξ τῆς Αὐρηλίας, ἀμφοτέρωτεροι χαίροντες μεγίστην δημοτικότητα ἀποθνήσκουσιν ἐκ βιαίου θανάτου. Ἐὰν ἔζων εἴτε ὁ εἷς τὸ 1830 εἴτε ὁ ἕτερος τὸ 1848 οὐδεμία τῶν στάσεων ἐκείνων ἤθελεν ἴσως συμβῆ καί ἡ νεωτέρα ἱστορία θὰ ἐλάμβανεν ὅλως ἄλλοιαν τροπὴν.

Ἐν ἐτι. — μεταξύ τῶν τελευταίων Βουρβονιδῶν καί τῶν ὑστάτων βλαστῶν ἑτέρας τινὸς βασιλικῆς οἰκογενείας οὐχ ἤττον περιωνύμου ἐν τῇ ἱστορίᾳ — τῶν Στουαρτῶν ὑφίσταται μεγάλη ὁμοιότης ἣν πλεῖστοι ἱστορικοὶ ὑπέδειξαν ἤδη.

Ἄμφότεροι ὅτε Κάρολος Α' καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ' θύματα ἐπαναστάσεως ἀποθνήσκουσιν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου.

Αἱ ἐπαναστάσεις ἐκεῖναι γενόμεναι καὶ εἰς τὰς δύο χώρας ἐν ὀνόματι τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας ἐπιφέρουσι τὸν

Γαλλία ἐκεῖνον ὅστις ἀντὶ νὰ ὀνομασθῆ Προστάτης ποιεῖται ἑαυτὸν Αὐτοκράτορα. Εἰς ἀμφοτέρας δὲ τὰς χώρας ἡ παλινόρθωσις αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς ἀπελευθέρωσις. Τὸν Κάρολον Β' διαδέχεται ὁ ἀδελφός του Ἰάκω-

ΕΙΚΩΝ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

δεσποτισμὸν καὶ καταλήγουσιν ὅπως ὑφαρπασθῆ ἡ ἀνωτάτη ἐξουσία ἐν Ἀγγλίᾳ μὲν ὑπὸ τοῦ Κρόμβελλ, ἐν Γαλλίᾳ δὲ ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου.

Ὁ υἱὸς τοῦ Καρόλου Α' ἀναλαμβάνει κατοχὴν τοῦ θρόνου τοῦ πατρὸς του μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κρόμβελλ.

Ὁ ἀδελφὸς Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤ' ἀντικαθιστᾷ ἐν

βος Β' ἐπίσης δὲ τὸν Λουδοβίκον ΙΗ' διεδέχθη ὁ ἀδελφός του Κάρολος ὁ Ι'.

Καὶ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος ἐκθρονίζονται ἀντικαθιστώμενοι ὑπὸ συγγενοῦς των, καὶ ἀμφότεροι ἀποθνήσκουσιν ἐν τῇ ἐξορίᾳ,—Ἰάκωβος ὁ Β' ἐν Γαλλίᾳ καὶ Κάρολος ὁ Ι' ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἡ μεγάλη αὕτη ὁμοιότης τῆς τύχης τῶν δύο τούτων οἰκογενειῶν ἐπιστέφεται ὑπὸ τῆς καταπληκτικῆς ἀναλογίας ἣτις ὑφίσταται ἐν τῷ βίῳ τῶν τελευταίων ἀπογόνων τῶν Βουρβόνων καὶ τῶν Στουαρτῶν δηλ. τοῦ κόμητος Σαμβῶρ καὶ τοῦ Καρόλου Ἐδουάρδου, καὶ ὁ ἐπελθὼν θάνατος τοῦ ταλαιπώρου Ἐρρίκου Ε'. ὡς ἀποκαλεῖται ἐν τῇ συνειδή-

τοῦ Βουρβανισμοῦ, τὸ ἀσθενὲς σπινθηροβόλημα τῆς ὁποίας ἠλέκτρισε καὶ ἀφύπνισε καὶ συνεκέντρωσε πρὸς στιγμὴν τὰς ἐλπίδας τῶν θιασωτῶν τοῦ θεοῦ δικαίου καὶ τῆς κληρονομικῆς, βασιλείας ὁ κόμητος Σαμβῶρ δὲν ἦτο ἕκ τῶν εὐνοουμένων τῆς τύχης, γεννηθεὶς ὑπὸ ἀστερισμὸν δυστυχῆ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ — Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΣΥΡΩΝ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥ ΕΚΤΟΡΟΣ

Ἄμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηγε τένοντε
 ἔς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
 ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν
 ἔς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἶφρας,
 μᾶστιξεν ῥ' ἔλααν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη.
 τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 κυάνεαι πίτναντο, κάρη δ' ἄπαν ἐν κονίησιν
 κεῖτο πάρος χάρλεν.

(Ἰλιάδος X, 396 — 403)

σει τῶν νομιμοφρόνων ὁ κόμητος Σαμβῶρ, δὲν διέψευσε τὴν ὑφισταμένην ταύτην ὁμοιότητα.

Ἡ γέννησις τοῦ κόμητος Σαμβῶρ ὑπῆρξε περίεργος παρασχοῦσα λαβὴν εἰς σχόλια καὶ ὑπονοίας, διότι ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις ἑπτὰ μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του δουκὸς τοῦ Βερρύ.

Ὁ κόμητος Σαμβῶρ, ἡ ὑστάτη λαμπηδὼν, τοῦ ἀστερός

Μάτην ὁ Σατωβριανὸς ἐκόμιζεν ἐπίτηδες ἐκ τοῦ Ἰορδάνου ἡγιασμένα νάματα, ἐν οἷς ἐβαπτίσθη ὁ νεογνὸς βουρβονιδεύς, οἱ δὲ Οὐγκὼ καὶ Λαμαρτίνος ἐχαιρέτιζον ἐν ὕμνοις τὴν γέννησίν του· ὁ δὲ ἄλλοτε λάρτης τῆς βασιλείας ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἴδῃ τὰ φιλόδοξα ὀνειροπολήματά του πραγματούμενα.

Συναρπασθεὶς ὑπὸ τῆς θυέλλης ἣτις ἐξερράγη τῷ 1830

ἠνδρώθη ἐν τῇ ἐξορίᾳ, πεποithώς ὅμως πάντοτε ἐπὶ τὸ μέλλον· τῷ 1843 ἔλαβεν ἐπισήμως τὴν ἀρχηγίαν τοῦ μοναρχικοῦ κόμματος, τῷ δὲ 1867 ἐκοινοποίησε τὴν περιλάλητον ἐκείνην ἐπιστολήν του περὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Εὐρώπης ἀπάσης. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι πάντοτε ὁ κόμης ἐν τῇ πολιτικῇ ἐνεργείᾳ του ὑπῆρξεν ἀξιοπρεπῆς καὶ εὐθύς μηδέποτε θελήσας νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν Λαὸν ὑφ' οὗ τὴν εὐνοίαν ἐν τῇ ἀφελείᾳ του ἠλπίζε, καίτοι φθίνοντος τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ὁποίου θρυμματίζονται αἱ γελοῖαι καὶ παράλογοι κοινωνικαὶ διακρίσεις. Τῷ 1883 ὁ κόμης Σαμβώρ μικροῦ δεῖν ἐγένετο βασιλεύς, ἂν μὴ ἀπέστεργε νὰ δεχθῆ ὡς ἐμβλημα τοῦ τὴν τρίχρουν σημαίαν, ἀντὶ τῆς λευκῆς τῶν προγόνων του, ἣτις ἦτο δι' αὐτὸν ἀπαραίτητος.

Τοιοῦτος ἐν συνοπτικῶτάτῃ συντομία ὁ δυσδαίμων βίος τοῦ παρθένου τούτου μνηστῆρος τῆς βασιλείας. Φαίνεται ὅτι ἦτο ἐκ τῶν θνητῶν «ὧν ἡ βασιλεία οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», τούτου δ' ἔνεκα σφαλῆς ἐν ταῖς προσδοκίαις του, ἵνα καταλάβῃ τὴν βασιλείαν τῆς Γαλλίας, δικαιούται ἤδη εὐελπίς νὰ παραμυθῆται, ὅτι αὐτοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν! *Ἦδη ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν νομιμοφρόνων διάδοχος τοῦ Σαμβώρ ὁ κόμης τῶν Παρισίων.

Κ. Α. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

'A génoùx, à génoùx, à génoùx sur
la terre où ton père a son père, où
ta mère a sa mère.
Victor Hugo.

Γονυπετεῖτε! ἔφθασεν ἡ ὥρα
καθ' ἣν ὑμνεῖ τὸν πλάστην μας ἡ γῆ·
παρῆλθεν ἡ ἡμέρα μας, καὶ τώρα
νὰ δεηθῶμεν ἔλθετ' ἐν σιγῇ.

Λαμπρὰν τελεῖ πανήγυριν ἡ δύσις
προπέμπουσα τὸν ἥλιον φαιδρά·
ἀπηύδῃσεν ἀπὸ ζωῆν ἡ φύσις
καὶ κλίνει νῦν ἐν αὔρα θροσερᾶ.

Ἄνερχονται τὰ μῦρα τῶν ἀνθέων
ὡς προσευχὴ φαιδρά, ἀρμονικῆ,
ἐρυθριᾶ τὸ ῥόδον τὸ ὠραῖον
εἰς φίλημα τῆς αὔρας τὸ γλυκὺ.

Ἀκανθουλίδων ζεῦχος ἐρωμένων
παρὰ τὸ ἀδαμάντινον νερὸν
τινάσσει τὰ πτερά χαριτωμένον,
τὸ νᾶμα ρυτιδοῦν τὸ καθαρόν.

Κ' ἐνῶ ἡ μία λούει τὴν ἑτέραν,
τὰ ῥάμφη των ἐνοῦσ' εἰς ἀσπασμόν·
ποῖός ποτε καθρέπτῃς πιστοτέραν
εἰκότισεν ἀγάπην καὶ δεσμόν;

Τὰ χερουεῖμ ἀπλόουν τὰ πτερά των
γελόεντα ὑπὸ τὸ κυανοῦν·

ὦ! σπεύσαντες κ' ἡμεῖς με τ' ἄσματά των
πρὸς τὸν θεὸν ὑψώσωμεν τὸν νοῦν.

Καὶ τίς τοιμᾶ ποτε νὰ βεβαιώσῃ
ὑπὸ τοιοῦτον κόσμον ἀγλαόν,
ὅτι ὑπάρχουν, πνέουσι καὶ ζῶσι
κακοὶ μὴ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν;

Καὶ τί τὴν ὥραν ταύτην δὲν δοξάζει
τὴν χεῖρα ἐξ ἧς ῥέει πᾶν γλυκὺ,
ἣτις τὸν κόσμον ἅπαντα σκεπάζει
ὡς ἐνστοργος ἀγκάλη μητρική;

Τὴν ὥραν ταύτην σβέννυνται τὰ μῖση,
γλυκεῖά τις γαλήνη τὴν ψυχὴν
ἐν τῇ παντοῦ γελῶσῃ ταύτῃ φύσει
ἀνοίγ' εἰς ἀγνωτάτην προσευχήν.

Ἄπέναντι τοιοῦτου μυστηρίου
πᾶν μῖσος διαλύεται στυγνόν.
τὸ σέλας τὸ ῥοδόχρουν τοῦ ἡλίου
τοῦ φθόνου ἀναιρεῖ τὸ πελιδνόν.

Ἄνάβαιν' εἰς τὸν Πλάστην, προσευχὴ μου,
καθ' ὅσον δῦει τ' ἄστρον τοῦ φωτός,
εὐγνώμοσύνης πλήρης ἡ ψυχὴ μου
σὲ στέλλ' εἰς τὸν πατέρα τοῦ παντός.

Ἴδου ἐγγίζει ἡ μαύρη νύξ ταχεῖα
ὀρθοῦτ' ὁ δολοφόνος βλοσυρός.
ἀνάβαινε, εὐχὴ ἱλαστήρια,
τὴν σκέπην ἐκζητοῦσα τοῦ Πατρός.

Γονυπετεῖτε! ἔφθασεν ἡ ὥρα
καθ' ἣν ὑμνεῖ τὸν Πλάστην μας ἡ γῆ·
παρῆλθεν ἡ ἡμέρα μας καὶ τώρα
νὰ δεηθῶμεν ἔλθετ' ἐν σιγῇ.

Σῦρος, 1875

Ι. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

ΠΕΓΚ—ΣΕΙΝ

(Συνέχεια ἴδε τεῦχος 7^{ον})

IV

Τὴν ἐπομένην ἀπὸ πρώϊας οἱ μουσικοὶ ἀφίκοντο μετὰ τῶν βασταζόντων τὰ φορεῖα. Ὁ γάμος τοῦ Γιαῶ καὶ τῆς Πέγκ-Σεῖν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὴν συνήθη ἱεροτελεσίαν· εἰ καὶ οὐδὲν ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν μυστήριον, ἐν τούτοις τὰ γοητευτικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Πέγκ-Σεῖν ἔπρεπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ πυκνὸν κάλυμμα.

Μέχρις οὗ φθάσῃ ἡ ἐπίσημος στιγμή ἡ Πέγκ-Σεῖν ἦτο μετὰ τοῦ Γιαῶ καὶ τοῦ Καμ-Σῖ ἐν τῇ κοινῇ τῆς οἰκίας αἰθούσῃ. Ἄνθη τοῦ hibiscus ἀναμεμιγμένα πρὸς μεγάλα φαιοχρόα λείρια καὶ πρὸς βαρεῖας ἐρυθρὰς παιω-

νίας ἐποίκιλλον τὰς μικρὰς ἐξ ἐβένου τραπέζας καὶ τοὺς ἐκ κασιτέρου τρίποδας· ἐπὶ τῶν λεπτῶν καὶ εὐλυγίστων ψαθῶν, ἐπὶ τῶν ἐκ μετάξης ταπήτων ἔκειντο ἐλαφραὶ τράπεζαι καὶ ἔδραι ἐκ ξύλου κεχρυσωμένου. Οἱ προσεκκλημένοι ἐλάμβανον σιωπηρῶς τὴν θέσιν των, οἱ δὲ ὑπηρεταὶ παρέτασσον ἔμπροσθεν αὐτῶν μικρὰ βερνικωμένα κύπελλα πεπληρωμένα θερμοῦ οἴνου καὶ ζαχαρωτῶν.

Φέρων τὸν σκοῦφον αὐτοῦ τοῦ διδάκτορος, ἐνδεδυμένος τὴν στολὴν αὐτοῦ ἐκ μετάξης ἀνοικτοῦ πρασίνου χρώματος πεποικιλμένην μὲ κεντήματα χρυσοῦς κλωστής παριστῶντα λευκοὺς φασιανούς καὶ μόρια ὀξυφοίνικος, ὁ Καμ - Στῆ εἶχε τὴν μειδιῶσαν μεγαλοπρέπειαν Θεοῦ. Παρετῆρει τὸν Γιαῶ καὶ τὴν Πέγκ - Σεῖν καθημένους πλησίον ἀλλήλων μὲ τὴν συγκεκινημένην ἐκείνην προσοχὴν τοῦ τεχνίτου, παρατηροῦντος τὸ περατωθὲν ἔργον του. Ἡ Πέγκ - Σεῖν ἔφερε χρυσοῦν τέττιγα ἐν τῇ κόμῃ της, ἀνεστραμμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐκαλύπτετο δὲ ὑπὸ μακρᾶς τηβένου ἐρυθρᾶς τῆς ὁποίας ἡ ἀνταύγεια ἐζωογονεῖ τὸ ὄχρον πρόσωπόν της· ζῶν ἑλαφροῦ καὶ διαφανοῦς ὑφάσματος, ἔσφιγγε τὴν μέσην αὐτῆς, οἱ πόδες δ' αὐτῆς ἔπαιζον ἐν στενοῖς λευκοῖς σανδαλοῖς.

Ὁ Γιαῶ ἔφερε πλούσιον κυανοῦν ἀργυροποικίλλον ἔνδυμα καὶ ἐπενδύτην ὁμοιόχρουν μὲν ἀλλὰ κατὰ τι βαθυχρωμότερον καὶ παρομοιάζοντα πρὸς τεμάχιον νυκτερινοῦ οὐρανοῦ, ὡς μόνον δὲ κόσμημα ἔχοντα λεπτὴν σειρὰν ἐρυθροῦ περιποικιλματος.

Ὁ Καμ - Στῆ ἔκλινε πρὸς τὸν ἱερέα Σιάγκ, ὅστις ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε λησμονήσει τὰς τῆς χθὲς προκαταλήψεις του, καὶ δεικνύων αὐτῷ τὸν Γιαῶ καὶ τὴν Πέγκ - Σεῖν:

— Φίλε Σιάγκ, εἶπεν· ἰδὲ πόσον εἶνε ὠραῖα τὰ τέκνα μου. Δὲν θὰ ἠδύνατό τις δικαίως νὰ παρομοιάσῃ αὐτὰ πρὸς ζῶσαν εἰκόνα τοῦ Ἐραρος; τὸ ἄνθος τῆς ῥοδακινέας ἔχει λεπτότερα χρώματα τῶν παρειῶν τῆς Πέγκ - Σεῖν; ἢ ὑπερβαίνει κατὰ τὴν λάμψιν τὸ βλέμμα τοῦ Γιαῶ ἀρτιφανῆς ἀστήρ; Ὅταν ἦσαν παιδιὰ ὠμοιάζον ἀπαραιμίλλως ἀλλήλα. Ἀμφοτέρα λεπτοφυῆ καὶ χαριτόβρυτα εἶχον τὸ αὐτὸ θέλητρον ἐν τῷ βλέμματι καὶ ἐδυσκολεύετό τις θεώμενος αὐτὰ ἐν τῇ κοινῇ των κλίνῃ νὰ εἴπῃ ἐκ πρώτης ὄψεως, κατὰ τὸν ποιητὴν, ποῖον ἐκ τῶν δύο ἦτον ἴσσις καὶ ποῖον μαργαρίτης. ὦ! εἰμὶ εὐτυχής!

Ἐν τούτοις ἡ ἐπίσημος ὥρα εἶχε σημάνει. Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Καμ - Στῆ, συμπαραπέμποντες τοὺς μουσικούς, ἔφθασαν κατὰ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὸ μέγεθος τῆς ἡμέρας, μετὰ πυρῶν καὶ φανῶν, ἡ δὲ Πέγκ - Σεῖν εἰσῆλθεν εἰς τὰ δώματά της, ὅθεν ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον, πέπλον ἐπὶ τοῦ προσώπου φέρουσα. Αἱ θεραπαίνιδες της ἐκόμιζον ἐπὶ προσκεφαλαίων τὰ διάφορα εἶδη τοῦ προικώου θησαυροῦ της.

Τὴν ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ φορείου ἔνθα τὴν ἐκλείσαν, ἅπασα δὲ ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε διὰ τοῦ μέσου τοῦ κήπου τοῦ Καμ - Στῆ ὑπὸ τὸν ἦχον μουσικῆς εὐθύμου. Ὁ Γιαῶ ἠκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον τὸ φορεῖον, εἶτα ἐχώρησε πρὸς τὰ ἔμπροσθαι καὶ ἐποποθετήθη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκιά-

δος, πρὸς τὸ μνησθὲν μέρος διὰ τὸ τοῦ γάμου μυστήριον. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὤφειλε νὰ λάβῃ τὴν Πέγκ - Σεῖν καὶ νὰ φάγῃ μετ' αὐτῆς μόνης τὸ γαμήλιον γεῦμα: ὅταν ἡ συνοδεία ἔφθασεν ἔμπροσθεν τῆς σκιάδος, ὁ Καμ - Στῆ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Γιαῶ τὴν κλειδα τοῦ φορείου. Τότε, κατὰ τὰ καθιερωμένα ὁ νέος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ φορείου καὶ διὰ τρεμούσης χειρὸς ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ ἴδῃ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ διὰ πρώτην φοράν ἀνέσυρε τὸ κάλυμμα τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν της.

Ἐπειτα ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς, ἠσπάσθη τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματός της καὶ ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρά του. Ἡ Πέγκ - Σεῖν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ φορείου ὅπως εἰσέληθαι μετὰ τοῦ Γιαῶ ἐν τῇ σκιάδι ὅπου τοὺς συνώδευσαν ἅπαντες. Ἐνταῦθα ἐχαιρέτησαν τετράκις τὸν οὐρανόν, ἐχαιρέτησαν ἔπειτα τὸν Καμ - Στῆ καὶ τοὺς συγγενεῖς των. Κατὰ διαταγὴν τοῦ σοφοῦ ἢ θύρα τοῦ δευτέρου δωματίου ἐν ᾧ ἦτο ἠτοιμασμένη ἡ μικρὰ τράπεζα τῆς τελετῆς τῶν γάμων ἠνοιξεν ἔμπροσθεν τῶν συζύγων.

Ἐνῷ εἰσῆρχοντο, οἱ ἀπομακρυσμένοι οὗτοι θόρυβοι τοῦ Γκόγκ, αἱ φωναὶ ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι τὴν παραμονὴν εἶχον ἀνησυχῆσαι τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Καμ - Στῆ, ἠκούσθησαν ἐκ νέου ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόλεως.

— Ἄκουσον, εἶπεν ἡ Πέγκ - Σεῖν σταματῶσα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου καὶ θλίβουσα ἐξ ἐνστίκτου τὸν Γιαῶ, ὡσεὶ νὰ ἐπρόκειτο περὶ κινδύνου.

Ὁ Γιαῶ ἠκούσεν ἤδη μετὰ προσοχῆς τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπρόδιδε συνεχῆ συγκίνησιν.

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, εἶπεν εἰς τὴν Πέγκ - Σεῖν, συναθροίζονται πέραν τῆς πόλεως καὶ ἀναμφιβόλως προετοιμάζονται νὰ τὴν προσβάλωσι.

— Τίνας ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰς ἰδέας τοῦ ἀναμορφωτοῦ Τσάγκ ἀδίκως φονευθέντος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γιαῶ ἀπήστραψαν ὡς πῦρ τὸ ὁποῖον ὑποδαυλίζουσιν. Ἐν τούτοις ὁ Καμ - Στῆ εἶπεν εἰπεῖ ἀλήθειαν· δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐδείκνυντο ἐν ταῖς θορυβώδεσι συναθροίσεσι· δὲν ἐξυπηρέτει τοὺς ἀντάρτας καὶ ἂν εἶχε συνθέσῃ ποιήματά τινα ὑπὲρ τοῦ Τσάγκ εἶχεν ἐμπνευσθῆ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ συνωμοτοῦ.

Ἐν τούτοις ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν γαμήλιον συνοδείαν καὶ νὰ χύσῃ κατὰ πρῶτον τὸν οἶνον τῶν σπονδῶν ὁ Γιαῶ διηυθύνθη πρὸς τι παράθυρον τῆς σκιάδος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο οὐ μόνον ὁ κῆπος καὶ ὁ οἶκος τοῦ Καμ - Στῆ, ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῶν ἀκόμη εἰς τὰ ἀπώτατα σημεῖα τῆς πεδιάδος, τὰ τεῖχη καὶ οἱ πύργοι τῆς πόλεως τῆς Λιπὸνγκ - Φοῦ ὑψούμενα ἐν τῷ κυανῷ τοῦ οὐρανοῦ μὲ ἀπαστραπτούσας ἐκ σμάλτου καὶ χρυσοῦ πύμνας.

Ὁ Γιαῶ τότε τόσον πολὺ προσηλώθη εἰς ὅ,τι ἐβλεπεν ὥστε μολονότι ἐκράτει ἐν τῇ χεῖρι αὐτοῦ τὴν μικρὰν τῆς Πέγκ - Στῆ χεῖρα ἢν αὐτῇ ἐθλίβε πυρετωδῶς, ἐμεινεν οὐχ ἦττον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, προσηλωμένος εἰς ὅ,τι συνέβαινε.

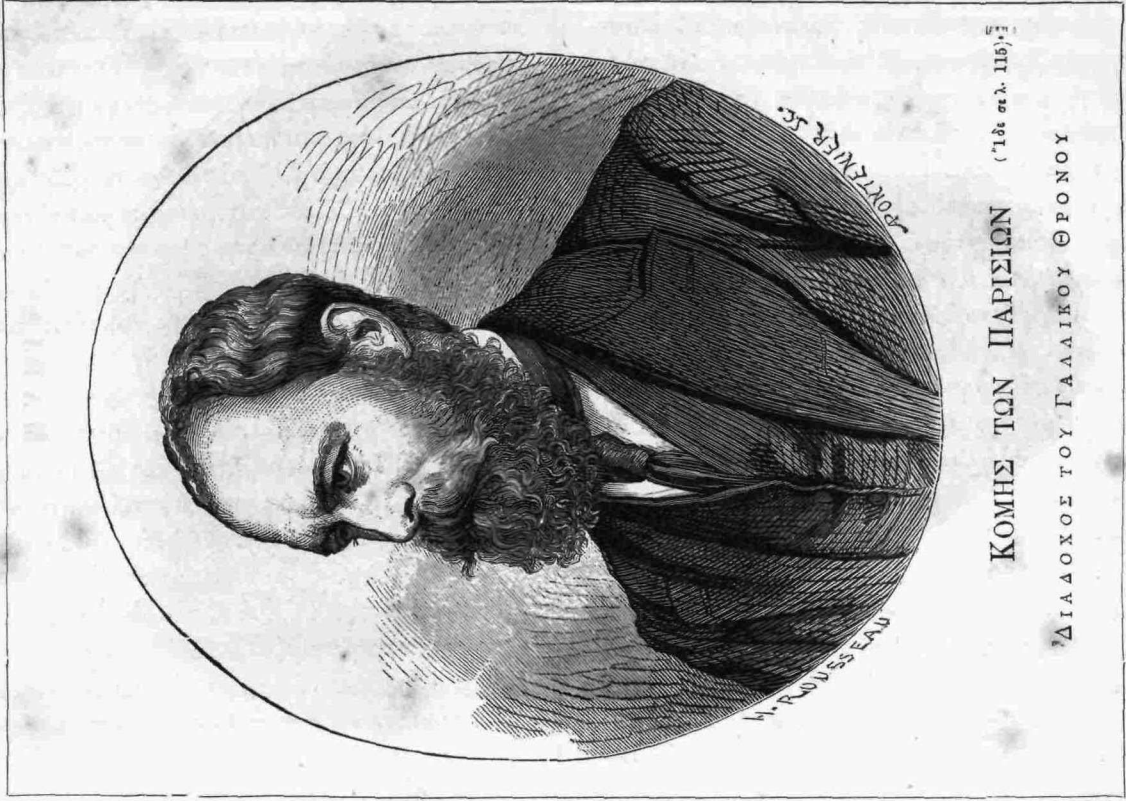
ΜΑΡΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ (1818, εν. 186)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ (1818, εν. 126)

ΚΟΜΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ (1848-1849)

ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΚΟΜΗΣ ΣΑΜΒΟΥΡ (1848-1849)

ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1883

Πολυάριθμος ὄμας στρατιωτῶν ὧν οἱ πλεῖστοι ἦσαν ἔφιπποι ἤρχετο ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Καμ-Στ. Οὐ μακρὰν αὐτῆς ὁ ὄμιλος ἐσταμάτησε καὶ ὁ Μανδάρινος ὅστις ὠδήγησεν αὐτήν, κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἵππου του διευθυνόμενος πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ σοφὸς ἀπεχαιρέτα τοὺς ξένους πλὴν τοῦ Σιάγκ μεθ' οὗ συμπεριεπάτει βραδέως ἐν τῷ κήπῳ.

Μόλις ὁ ἀρχηγὸς διέβη τὴν ὁδόν, οἱ στρατιῶται ἀστραπηδὸν περιέζωσαν τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς τοίχους τοῦ κήπου οὕτω στενῶς ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἄνευ τῆς θελήσεως αὐτῶν.

Μόλις ἐτελείωνε τὸ κίνημα τοῦτο καὶ στρατιώτης ἐνεφανίσθη ἐν τῷ κήπῳ. Ἦτο ἀνὴρ ἀναστήματος γιγαντιαίου, ἐφόρει πολεμικὴν στολὴν καὶ ἔφερεν ἐλαφρῶς τὰ βαρέα του ὄπλα.

Ἡ Πέγκ-Σεῖν ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τοῦ Γιαῶ τρέμουσαν ἀπαλῶς, εἶτα ἀποσπωμένη ἐκ τῆς ἰδικῆς τῆς.

— Γιαῶ, τρέμεις καὶ ἀνησυχεῖς.

— Πέγκ-Σεῖν, μέγας κίνδυνος ἀναμφιβόλως ἀπειλεῖ τὸν πατέρα. (Οὕτω τὰ δύο παιδιά ὠνόμαζον τὸν Καμ-Στ.) Τί θέλει ὁ στρατιώτης οὗτος, καὶ διὰ τί οἱ ἄνθρωποι οὗτοι περιεκύκλωσαν τὴν οἰκίαν, ὡς ἂν ἦτο οἰκία ληστοῦ; Πρέπει νὰ μὴ διαβῶμεν τὴν ὁδόν τῆς πύλης ταύτης πρὸ τῆς αὐγῆς, καὶ ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐγκαταλιμπάνει τὴν σύζυγον αὐτοῦ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ὑβρίζει θανασίμως αὐτήν. . . . Ὁ Γιαῶ δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του. Ἡ Πέγκ-Σεῖν εἶχεν ἤδη ἐννοήσει αὐτόν.

— Ὑπαγε, τῷ εἶπε, πρὸ παντὸς πρέπει νὰ σώσωμεν τὸν πατέρα, ἐὰν κίνδυνός τις τὸν ἀπειλῇ. Πρόσεξον ὅμως μὴ παρατηρηθῆς οὔτε ὑπ' αὐτοῦ, οὔτε ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ὅπως ἐν ἡ περιπτώσει οἱ φόβοί σου εἰσὶν ἀνυπόστατοι δυνηθῆς νὰ ἐπανεέλθῃς πρὸς με, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῶσιν ὅτι δὲν ἐτηρήσαμεν τὰ ἔθιμα τῆς θρησκείας ἡμῶν.

Ὁ χαρμοσύνως ἀνερχόμενος ἥλιος ἀπεικόνισεν ἐν τῷ τοίχῳ τῆς σκιάδος δύο κεφαλὰς, ἠδέως κεκλιμένας πρὸς ἀλλήλας. Ὁ Γιαῶ ἀφοῦ ἤγγισε διὰ τῶν χειλέων του τὸ μέτωπον καὶ τὰς χεῖρας τῆς Πέγκ-Σεῖν ἐγλύστρισεν ἐλαφρὸς καὶ σιωπηλὸς πρὸς τὸ μέρος πρὸς ὃ συνηντήθη ὁ στρατιώτης, ὁ Σιάγκ καὶ ὁ Καμ-Στ.

Ἐκεῖ, ἀρκούντως προασπιζόμενος ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος, ἐστάθη ὅπως ἴδη καὶ ἀκροασθῆ.

V

Ἐπὶ τῇ ἐμφάνισι τοῦ στρατιώτου, τοῦ ὁποῦ ἢ ἐκ χαλκίνων πλακῶν πανοπλία, ἀπήστραπτεν εἰς τὸν ἥλιον, μεταξὺ τῶν πτυχῶν τοῦ ἐρυθροῦ του ἐνδύματος, ὁ Καμ-Στ καὶ ὁ Σιάγκ κατ' ἀρχὰς ἐσιώπησαν, καταληφθέντες ὑπ' ἀορίστου ἀνησυχίας.

Εἶτα ὁ σοφὸς προεχώρησε χαιρετῶν, καὶ ἐξετάζων ταυτοχρόνως διὰ τοῦ βλέμματός τὸν ἀπρόοπτον ἐπισκέπτην.

— Ὁ ἱερεὺς Σιάγκ.

Ἀφοῦ ἐπρόφερε μόνον τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις ὁ στρατιώτης, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἐγγραφο-

ἐσφραγισμένον μὲ διπλὴν σφραγίδα, καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις εἶχε πάραυτα πλησιάσει μόλις ἤκουσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ὁ Σιάγκ ἠνέωξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων. Ὁ Καμ-Στ παρετήρει προσεκτικῶς τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου του. Ἀλλὰ τὸ χάλκινον τοῦ ἱερέως πρόσωπον οὐδένα προέδιδε διαλογισμὸν· ἀστραπιαία μόνον συστολή τῶν χειλέων κατέδειξε τὴν ταραχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκπληξιν.

Πρὸς ἐνδειξιν σεβασμοῦ ἐπλησίασε τὰ χεῖλη αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἐπιστολῆς καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀγγελιοφόρον.

— Ἐχει καλῶς.

Ὁ στρατιώτης προσέκλινεν, ἔπειτα:

— Θὰ ἐπανεέλθω μετὰ μίαν ὥραν νὰ παραλάβω τὸν κατάδικον, προσέθηκε μετ' αὐστηρότητος.

— Τὸν κατάδικον, ἐπανελάθεν ὡς ἐν ὄνειρῳ ἢ φωνῇ τοῦ Καμ-Στ, ἐνῶ ὁ στρατιώτης ἐγκατελίμπανε τὴν οἰκίαν, καὶ προσεκόλλα ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς οἰκίας τεμάχιόν τι χάρτου γεγραμμένου, τὸ ὁποῖον οἱ γείτονες ταραχθέντες ἐπὶ τοῦ ἐκτάκτου τούτου συμβάντος ἀνεγίνωσκον ἀποροῦντες, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀπεμακρύνοντο πάραυτα, πλήρεις φόβου.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟΝ

Μέγας πάταγος ἤρξατο γινόμενος ἐν Ἑσπερία περὶ νέου τινὸς ὄργανου, καλουμένου μικρόφωνον. Τὸ ὄργανον τοῦτο, ἂν καὶ ἀπλοῦν, ἔλαβε πλείστας ὄσας ἐφαρμογὰς, ἐν τε τῇ βιομηχανίᾳ καὶ ἐπιστήμῃ. Τὸ ὄργανον τοῦτο ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ κ. Hughes, ἐφευρέτου τοῦ γράφοντος τηλεγράφου, καὶ σύγκειται ἐκ τῶν ἑξῆς μερῶν: ἐπὶ μιᾶς σανίδος ἐχούσης κάθετον στήλην ἐκ ξύλου, καὶ ἐπὶ τῆς καθέτου ξυλίνης στήλης προεξέχουσι δύο τεμάχια ἄνθρακος ἄνω καὶ κάτω Α καὶ Β ἔχοντα κοίλας ὀπὰς, ἐπὶ τῶν ὀπῶν δὲ ἐπακουμβᾶ ἐλαφρῶς ῥάβδος ἐπίσης ἐξ ἄνθρακος Γ κωνικὴ κατὰ τὰ δύο ἄκρα καὶ ἐλευθέρως περιστρεφομένη ἐν ταῖς ὀπαῖς. Τὰ δύο τεμάχια τοῦ ἄνθρακος Α καὶ Β ἐνώνομεν δι' ἠλεκτρικοῦ σύρματος μετὰ τινος τηλεφώνου Τ καὶ μιᾶς ἠλεκτρικῆς στήλης Π, ἵνα ἴδωμεν δὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὄργανου τούτου, ἀνάγκη νὰ θέσωμεν ὠρολόγιόν τι ἐπὶ τῆς σανίδος καὶ πλησιάσωμεν τὸ τηλεφώνον εἰς τὸ οὖς μας, θέλομεν ἀκούσει ὅτι ὁ κρότος τοῦ ὠρολογίου πολλαπλασιάζεται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἕκαστος κτύπος ἀκούεται δίκην σφύρας κτυπούμενης ἐπὶ ἄκμονος. Ἐὰν δὲ ἀντὶ ὠρολογίου θέσωμεν μῦσαν ἐπὶ μεταλλικοῦ καλάθου, θέλομεν ἀκούσει αὐτὴν καλπάζουσαν ὡς ἵππος ἐπὶ λιθοστρώτου.

Διὰ τοῦ ὄργανου τούτου τὴν σήμερον κατώρθωσαν ν' ἀκούσωσι τὴν ἀναπνοὴν πλείστων ἐντόμων καὶ φυτῶν, ἐν

δὲ τῆ ἰατρικῆ ἐφηρμόσθη καταλλήλως πρὸς ἀκριβῆ καταμέτρῃσιν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας.

Ὡστε τὸ μικρόφωνον ἔχει τοιαύτην σχέσιν πρὸς τὴν ἀκοὴν οἷαν ἔχει τὸ μικροσκόπιον πρὸς τὴν ὄρασιν, τουτέστιν ὡς τὸ μικροσκόπιον μεγεθύνει τὰ ἀντικείμενα, οὕτω τὸ μικρόφωνον μεγεθύνει καὶ τὰς ἐλαχίστας παλμικὰς κινήσεις τῶν σωμάτων.

Τ Ο Φ Ω Ν Ο Γ Ρ Α Φ Ο Ν

Τὸ Φωνογράφον εἶνε ὄργανον ὅπερ ἐσχάτως ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ἀμερικανοῦ Θωμᾶ Ἐδισσῶνος.

Τὸ ὄργανον τοῦτο πολὺ ἀπησχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ εἰσέτι τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον διὰ τὰς πολυεῖδεις αὐτοῦ ἐφαρμογὰς. Ἐγένετο δὲ χρῆσις αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ διατηρῆ τὴν ὁμιλίαν ζῶσαν ἐπὶ χάρτου μεταλλικοῦ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ αὐτήν, ὡς ἂν θέλομεν.

Τὸ τελειοποιηθὲν Φωνογράφον ὑπὸ τοῦ Ἐδισσῶνος παρίσταται ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι καὶ συνίσταται ἐξ ἐνὸς κυλίνδρου μεταλλικοῦ Π, ἔχοντος ἐλικοειδῆ αὐλάκα καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτοῦ, διαπερᾶται δὲ στερεῶς ὑφ' ἐνὸς ἄξονος ἐπίσης μεταλλικοῦ Τ.Τ. ὅστις στηρίζεται ὑπὸ δύο στύλων Α.Α. προσκεκολλημένων ἐπὶ μεταλλικῆς βάσεως Ν. καὶ εἰς μὲν τὸ ἐν ἄκρον ὑπάρχει στρόβιλος Μ. ὅστις χρησιμεύει ἵνα διὰ τῆς χειρὸς στρέφῃται, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον τροχαλία Ἰ. ἢ ὅποια ἐπίσης χρησιμεύει ἵνα κανονικῶς τηρῆ τὰς στροφάς.

Ἐμπροσθεν δὲ τοῦ κυλίνδρου ὑπάρχει στερεὸν ἐπιστόμιον Ε. στηριζόμενον ἐπὶ μεταλλίνου στελέχους Σ. καὶ διὰ καταλλήλου ἐλατηρίου ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς βάσεως.

Ἐπὶ τοῦ ἐπιστομίου Ε. ὑπάρχει λεπτὸν ἔλασμα ἐκ λευκοσιδήρου (τενεκὲ) στρογγύλου, διαμέτρου ἐνὸς ταλλήρου στερεῶς τοποθετημένου, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ διὰ καταλλήλου ἐλατηρίου ὑπάρχει εἰς ἐπαφὴν λεπτὴ βελόνη (Σχ. 2).

Ἴνα δὲ τὸ ὄργανον τοῦτο τεθῆ εἰς ἐνέργειαν, ἀνάγκη ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου Π. νὰ ἐπικολήσωμεν μεταλλικὸν χάρτην ἐκ κασιτέρου, καὶ νὰ θέσωμεν τὴν βελόνην τοῦ ἐλάσματος Ε. μόλις εἰς ἐπαφὴν, τότε ὁμιλοῦμεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ ἐπιστομίου στρέφοντες συγχρόνως τὸν ἄξονα· ἢ δὲ φωνὴ ἡμῶν προσβάλλουσα τὴν μεταλλικὴν μεμβράνην φέρει εἰς τρομώδη κίνησιν τὴν κάτωθεν εὐρισκομένην βελόνην, ἣτις ἐπὶ τοῦ μεταλλικοῦ χάρτου σχηματίζει ἐλαφρὰς ὀπὰς. Στρεφομένου τοῦ κυλίνδρου, οὗτος προχωρεῖ ἔνεκεν τῆς ὑπαρχούσης ἕλικος ἐπὶ τοῦ ἄξονος, ὁ δὲ χάρτης ὅλος διατρύπεται καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπιφάνειαν (Σχ. 3).

Ὅπως δὲ τόρα τὸ ὄργανον ἐπαναλάβῃ ὅ,τι ἐνετυπώθη εἰς αὐτὸ ἀνάγκη νὰ ἐπαναφέρωμεν τὸν κύλινδρον εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, καὶ νὰ θέσωμεν ἐπὶ τοῦ ἐπιστομίου τὴν χοάνην Γ, (Σχ. 2), νὰ στρέψωμεν κανονικῶς πάλιν τὸν κύλινδρον κατὰ τὴν αὐτὴν φορὰν καὶ τότε ἢ βελόνη διερχομένη διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ μεταλλικοῦ

χάρτου, παράγει τὰς αὐτὰς παλμικὰς κινήσεις, ἃς παρήγαγεν ὅταν ἐκραδαίνοτο ὑπὸ τῶν ἤχων τῆς φωνῆς, ἢ δὲ ὑπὸ τοῦ φωνογράφου ἐκπεμπομένη φωνὴ μεταδίδεται καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν ὡς νὰ ὠμίλει ἄνθρωπος.

Ὅχι μόνον ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ ἀκούεται, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν ζῶων καὶ ἡ τῶν ἀσμάτων, καὶ τέλος ὀλοκλήρου ὀρχήστρας μουσικῆς.

Τὸ περίεργον τοῦτο ὄργανον τὴν σήμερον προσπαθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν εἰς τὰ δικαστήρια κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, καὶ εἰς τὰ θέατρα, διὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν μελοδραμάτων, εἰς δὲ τὰς βουλὰς πρὸς γραφὴν τῶν λόγων τῶν ῥητόρων, καὶ κύριος οἶδεν ὅποιας ἄλλας ἐφαρμογὰς δύνатаι νὰ ἔχη τὸ θαυμάσιον τοῦτο ὄργανον.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ

A L' O C É A N

Sonnet

Océan, que vaux-tu dans l'infini du Monde ?
Toi, si large à nos yeux enchainés sur tes bords,
Mais étroit pour notre âme aux rebelles essors,
Qui du haut des soleils te mesure et le sonde ;

Presque éternel pour nous plus instables que l'onde,
Mais pourtant, comme nous, œuvre et jouet des sorts,
Car tu nous vois mourir, mais des astres sont morts,
Et nulle éternité dans les jours ne se fonde.

Comme une vaste armée où l'héroïsme bout
Marche à l'assaut d'un mur, tu viens heurter la roche,
Mais la roche est solide et reparait debout.

Va, tu, n'es cru géant que du nain qui t'approche :
Ah ! je t'admiraïs trop, le ciel me le reproche,
Il me dit : « Rien n'est grand ni puissant que le Tout ! »

S. PRUDHOMME

ΙΑΚΩΒΟΣ ΣΑΜΙΩΤΑΚΗΣ

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐγεννήθη ἐν Χίῳ τῷ 1817, καθ' οὗς δηλαδὴ χρόνους ἢ καλλιανθῆς ἀλλὰ δύσμοιρος νῆσος-ἦτις λίαν ἀδρῶς, ὡς ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἐν καλλονῇ καὶ παθήμασι Κρήτη, ἀπέτισεν εἰς συμφοράς τ' ἀγλαὰ δῶρα, δι' ὧν ἐπροκίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως-ὑφίστατο τὰ τρομερώτερα τῶν μαρτυρίων, σφαδάζουσα ὑπὸ τὴν πτέρναν τοῦ ἀγρίου Μουσουλμανισμοῦ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του καὶ κατόπιν πολλῶν συμφορῶν προσελήφθη τῇ συστάσει τοῦ θεοῦ του Κουβελά ὡς ὑπάλληλος παρὰ τῷ κ. Black διαπρεπεῖ συντάκτη τῆς α'. ἐν Ἀνατολῇ ἐφημερίδος Spectateur d'Orient, ὅστις διδῶν τὴν ἀξίαν τοῦ Σαμιωτάκη ἀπέστειλεν αὐτὸν ἵνα σπουδάσῃ ὡς ὑπότροφος φιλελληνικοῦ τινος κομητάτου ἐν Ἐσπερίᾳ.

Εἶτα μετέβη πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῶν ἐν Βερολίῳ καὶ Ἀιδελέργῃ καὶ τέλος κατήλθεν εἰς Ἀθήνας φέρων τῷ ἀειμνήστῳ τότε α'. βασιλεῖ τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνι ἀρίστως συστάσεις ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς του Λουδοβίκου. Ἐν Ἀθήναις ἐξασκήσας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου τρεῖς μόνον μῆνας, μετέβη εἶτα ἐν Σιμύρῃ

ἔνθα ἤρξατο δημοσιογραφῶν συμμετέχων τῆς συντάξεως τῆς « Ἀμαλθείας » τῆς πρώτης Σμυρναϊκῆς ἐφημερίδος.

Ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν δὲ ὄλην διευθύνας μετὰ πολλῆς ἀκεραιότητος καὶ φιλελευθέρου πατριωτισμοῦ τὴν « Ἀμαλθειαν », πολλὰ τὰ δέοντα γενέσθαι σθεναρῶς ὑποδείξας καὶ ὑποστηρίξας— οὗ ἕνεκα καὶ πολλάκις κατεδιώχθη ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1882, κεκμηκῶς πλέον ἐκ τῶν βυτι-

τὸ συμπαθὲς δάκρυ, δι' οὗ ἐρράντισε τὸν τάφον του τὸ ὄμμα τῆς ὠραίας Σμύρνης, ἐκπροσωπούσης ἐν τῷ πένθει της τὸν δοῦλον ἑλληνισμόν τῆς Ἀνατολῆς, ὃν φωτίζων ἠγάλωσε τὸν βίον, ὡς λαμπράς, ὁ εὐγενὴς δημοσιογράφος.

ΑΙΜΙΛΙΑΙΟΣ ΖΟΛΑ

(Ἰδέ σελ. 126).

δων, τῆς πάλης καὶ τοῦ βάρους τῶν ἐτῶν, ἀπεσύρθη ἰδιωτεύων, μετὰ δεκατέσσαρας δ' ἔκτοτε ἀκριβῶς μῆνας, τῇ 7 Ἰουλίου 1883, ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν.

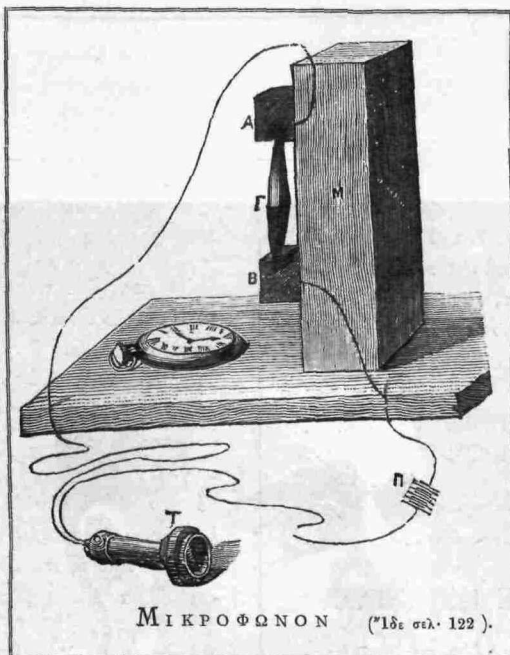
Ἡ κηδεία του ἐγένετο ἰδιωτικῶς ἀπηλλαγμένη ἐπισήμων τύπων οὐδὲν παράσημον ἔφερε τὸ ἔντιμον στήθος ἐπιλέκτου χειριστοῦ τῆς γραφίδος. Ὀλίγοι μόνον στέφανοι ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἐγέραιρον τὸ ἄσπιλον μέτωπον τοῦ μαχητοῦ δημοσιογράφου. Ἄλλ' ἢ γλυκύτερα καὶ ἱκανοποιητικώτερα ἐκδήλωσις πάντων ὑπῆρξε

ΟΙ ΖΟΥΛΟΥ

Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος μετέδωκεν ἡμῖν ἐσχάτως πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Ζουλουλάνδη καταστροφῆς, ἣν ἐποιήσατο ὁ ἀνταγωνιστὴς τοῦ Σετιδάγιο Οὐσιμπεμποῦ, ὅστις αἰφνιδίως καὶ ἀπροσδοκῆτως ἐπιτεθεὶς μετὰ τῶν τρισχι-

λίων ἀνδρῶν του κατὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Σετιβάγιο ἐνίκη-
σεν αὐτὸν καὶ πολλοὺς τῶν στρατιωτῶν του κατέσφαξεν.

Ἡ Ζουλουάνδη, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς
τῆς Ἀφρικῆς, ἔχει ἕκτασιν 15,000 τετρ. μιλίων καὶ πλέον
τῶν 300 χιλιάδων κατοίκους, οἵτινες Ζουλοῦ ὀνομαζό-
μενοι, προσομοιάζουσι μὲν ἐν τισὶ τοῖς Κάφφοις,
τὸ πλεῖστον ὅμως εἰσὶν ὅλως διά-
φοροι. Ἐχοντες λίαν ἀορίστους
ιδέας περὶ θρησκείας, πιστεύοντες δ'
ὅτι Θεὸς δὲν εἶνε ὄν τι ἀγαθόν, ἄξιον
λατρείας, ἀλλὰ πνεῦμα πονηρόν, δεό-
μενον ἐξίλασθηρίων τελετῶν ἐκ μέρους
τῶν ἀνθρώπων, εἰσὶ πεπλασμένοι κατ'
εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ θεοῦ τῶν αὐτοῦ,
ὅποιον φαντάζονται αὐτόν, διότι φη-
μίζονται ὡς πονηροί, δεισιδαίμονες
καὶ προδοτικοί, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ
παύσῃ τοῦ νὰ ὦσιν ἀνδρεῖοι. Ἡ πο-
λυγαμία εἶνε γενική, καίτοι δὲ αἱ γυ-
ναῖκες ἐνεργοῦσι τὸ πλεῖστον τῆς
ἐργασίας μέρος ἐν τε τῷ οἴκῳ καὶ τῷ
ἀγρῷ, ἡ θέσις αὐτῶν δὲν εἶνε τόσοσ
ταπεινωτικὴ ὡς μεταξὺ τῶν Ὀπτεν-
τόττων καὶ τινῶν ἄλλων ἀγρίων Ἀφρι-
κανῶν. Αἱ κόραι ἀγοραζόμεναι ὅπως
γίνωσι σύζυγοι παραιτοῦνται ὑπὸ τῶν
συζύγων τῶν ἐνίοτε μετὰ ἢ ἄνευ λόγου μὴ ὑπάρχοντος
κανονικοῦ διαζυγίου. Ὁ ἀνὴρ συνήθως ἐκλέγει μίαν τῶν
συζύγων ὡς τὴν «μεγάλην γυναῖκα», ὁ δὲ πρεσβύτερος
υἱὸς τῆς γυναικὸς ταύτης γίνεται ὁ κληρονόμος τῆς
περιουσίας. Αἱ θρησκευτικαὶ δὲ τελεταὶ καὶ πανηγύρεις

ΜΙΚΡΟΦΩΝΟΝ (*16 σελ. 122).

τερος ἐπωφελούμενος ὅμως ἅμα τῶν ἐσωτερικῶν διχονοιῶν,
ἐποφθαλιμῶν δὲ τὴν διαδοχὴν τοῦ πατρός του κατεδίωξε
τοὺς ἀδελφούς του ὅτε οὗτοι συνήθροισαν ὀπαδοὺς καὶ
ἐπορευέθησαν εἰς Νατάς ὅπως ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἀγγλικὴν
προστασίαν, καὶ ἐν αἵματηρᾷ μάχῃ ἐφονεύθησαν πέντε, καὶ
οὕτω τὸ στέμμα θὰ περιήρχετο εἰς αὐτὸν ἀμέσως ἐὰν
τὸ συγκροτηθὲν συμβούλιον τῶν ἀρ-
χηγῶν τῶν Ζουλοῦ δὲν ἀπεφάσιζεν,
ὅτι καίτοι ὁ Πάνδα ἦτο πολὺ καλὴ
κεφαλὴ διὰ τὸ κράτος τῶν Ζουλοῦ,
ἐχρειάζετο ὅμως χεῖρας καὶ πόδας,
καὶ ὅτι ἐν ᾧ ὁ Πάνδα διέμενε βασι-
λεύς, ὁ Σετιβάγιος ἔδει νὰ εἶνε πρω-
θυπουργός. Τοῦτο ἐγένετο τῷ 1856,
κηρυχθέντος τοῦ Σετιβάγιου καὶ δια-
δόχου τοῦ θρόνου. Μετὰ τὸν θάνα-
τον δὲ τοῦ Πάνδα τῷ 1872 καὶ τῇ
συγκαταθέσει καὶ τοῦ διοικητοῦ τοῦ
ἀκρωτηρίου σὺρ Shepstone ἐγκαθι-
δρῦθη βασιλεὺς τῶν Ζουλοῦ.

Ἡ βασιλεία τοῦ Σετιβάγιο δὲν
ἔστερεῖτο καὶ περιπετειῶν. Ἄλλ' ὁ
κατὰ τὸ 1879 πόλεμος τῶν Ζουλοῦ
μετὰ τῶν Ἀγγλων, καθ' ὃν νικηθεὶς
ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Οὐλοῦνδ κατέφυγεν
ἐν Ἀμανζιεκάζ, συλληφθεὶς ἐν τῷ

δάσει Γκὸμ τῇ 28 Αὐγούστου, ἐγένετο δὲ ὑποτελής τῆ βασι-
λείᾳ τῆς Ἀγγλίας, ἦτο τὸ προανάκρουσμα τῶν τελευ-
ταίων συμφορῶν του, αἵτινες λέγεται ὅτι δὲν ἐπεσφραγίσθη-
σαν διὰ τοῦ θανάτου του διότι τελευταῖαι εἰδήσεις ποιοῦ-
σιν ἡμῖν γνωστὸν ὅτι εὕρισκεται κεκρυμμένος ἐν Ἰνκάνδλη.

ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ (*16 σελ. 123).

ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ (*16 σελ. 123).

τῶν Ζουλοῦ παραπλήσια τῶν ἄλλων ἀγρίων φυλῶν θεω-
ροῦνται παρὰ τῶν Εὐρωπαίων ἀνήθικοι.

Ἡ φυλετικὴ ἱστορία τῶν Ζουλοῦ εἶνε γνωστὴ ἡμῖν
πρὸ 50 ἐτῶν, ὅτε ἐκυβέρνα ὁ δεσποτικὸς Βασιλεὺς Σχάκα.

Ἐκτοτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Διγγᾶν ὁ
ἀδελφὸς αὐτοῦ Πάνδα διεδέχθη τὸν θρόνον διατηρῶν καὶ
φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν Εὐρωπαίων. Ἄλλ' ὁ Σετιβά-
γιος ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν του ἰκανώτερος καὶ ἀνδρεῖο-

Ο Φ Φ Ε Μ Π Α Χ

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Παρισίων «Folies dramatiques» ὀλίγας
ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ὁφφεμπαχ ἐδόθη ἡ ἑκατοστὴ
παράστασις τοῦ μελοδραματίου του «La fille du tambour ma-
jore» μετ' ἣν παρετέθη μέγα συμπόσιον. Τὸ μελοδραμάτιον
τοῦτο ἦτο τὸ ἑκατοστὸν ἔργον τοῦ Ὁφφεμπαχ.

Ἡ ἐφημερίς, παρ' ἧς ἠρύσθημεν τὴν εἰδήσιν ταύτην, προστί-
θησι. « Παρῆλθον 25 ἔτη, ἀφ' ὅτου ὁ Ὁφφεμπαχ ἤρξατο τὸ

μουσουργικόν στάδιον. Ὅσακις ἡ τρομερὰ ποδαλγία δὲν ἐκράτει αὐτὸν κλινήρῃ, τὸ ἀείποτε νεάζον αὐτοῦ πνεῦμα εἰργάζεται παρασκευάζον νέας ἐπιτυχίας. Αἱ συνθέσεις παρέσχον αὐτῷ φήμην καὶ πλοῦτον, ὅστις ὅμως, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς ταῦτα, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ γείνη διευθυντὴς θεάτρου, καὶ ὄντως ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου Cailté. Ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη καλλιτεχνικῶς προέβαιεν ἄριστα, ἀλλ' οἱ περὶ τὸν διευθυντὴν, οὐχὶ μετὰ τῆς δεούσης εὐλικρινείας φερόμενοι, ἐπήνεγκον τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ, ἀπολέσαντος πᾶσαν τὴν χρηματικὴν οὐσίαν, ἣν διὰ μόχθων εἴκοσιν ἔτων συνήθροισεν. Ἡναγκάσθη ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου, καὶ οὕτω τὸ ἐν μελοδραμάτιον ταχέως ἠκολούθει τὸ ἄλλο.

Ἡ μουσικὴ γονιμότης τοῦ ἀνδρὸς ἦτο ἐκ τῶν σπανίων. Καὶ ἡ ὀδύνηρὰ δὲ αὐτῆ ἀσθένεια δὲν κατίσχυεν αὐτοῦ. Κατατρυχόμενος ὑπὸ δριμύων πόνων περιεκαλύπτετο διὰ θερμῶν ἐνδυμάτων καὶ οὕτω μετεκομίζετο εἰς τὸ θέατρον, ἵνα διευθύνῃ τὴν τελευταίαν δοκιμασίαν νέου τινὸς ἔργου. Πολλάκις ἀπήνησαν αὐτὸν κατακείμενον καὶ μελωδίας γράφοντα, ἅς περιέμενε τὸ θέατρον, ἀλλ' ἐκ τῶν πόνων ἀναγκαζόμενον νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν· μόλις ὅμως ἐπερχομένης βελτιώσεως, ἀναλαμβάνοντα τὴν γραφίδα, ὡς εἰ οὐδὲν κακὸν συνέβη. Ὁ Ὄφφεμπαχ συνέθετε καθ' ὁδόν, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα, ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε ὅσακις ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ μιαν ὥραν.

Ὁ Ὄφφεμπαχ ἀπέθανε τῷ 1882.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Ἡ τελευταία ἐν Ἰσπανίᾳ ἐπανάστασις ἦτις ἐξακολουθεῖ ὑποσκάπτουσα τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου καὶ ἦτις διήγειρε τὴν προσοχὴν συμπάσης τῆς Εὐρώπης μᾶς δίδει εὐλογον περιστασίαν πρὸς δημοσιευσίν τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Ὁ Ἀλφόνσος εἶνε υἱὸς τῆς Ἰσαβέλλας Β', τῆς ἐξωστεισης τῆς Ἰσπανίας, σύζυγος τῆς ὁποίας ἦν ὁ δὸν Φραγκίσκος de Bourbon τῆς ἀρχαίας Ἰσπανικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας νυμφευθεὶς αὐτὴν τῷ 1846. Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἰνφάντα Λουίζα ἐνυμφεῦθη συγχρόνως τὸν Δουκά Μονπανσιὲ νεώτερον υἱὸν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου, πρὸς τὸν σκοπὸν ἕαν ὁ γάμος τῆς βασιλείσης Ἰσαβέλλας ἀναδειχθῇ ἄπαις, περιέληθ' ἐπὶ τὸ στέμμα τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐγγόνου του, ὅπερ ὅμως δὲν ἐπετελέσθη.

Ἡ Μαρία Χριστίνα τέως ἀρχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας πρὶν ἔτι νυμφεῦθ' ἑαυτὴν ἀπὸ τὸν Ἀλφόνσον κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1879 παρητήθη τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐνώπιον τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν προέδρων τῶν δύο βουλῶν ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ.

Ἡ παραιτήσις αὕτη ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀψβουργικοῦ οἴκου, καθ' ὃν πᾶσα πριγγίπισσα νυμφευομένη ξένον, δεόν νὰ παραιτῆται δι' ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἀπογόνους τῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ

Δὲν εἶνε πολὺς χρόνος ἀφ' ὅτου ὁ συγγραφεὺς τοῦ Assommoir ἐγένετο γνωστὸς ἡμῖν διὰ τοῦ πολυκρότου αὐτοῦ μυθιστορήματος τῆς Νανᾶς ἧς τὴν δυσκολωτάτην μετάφρασιν ὀφείλομεν εἰς δέκιμον μετάφραστὴν ὑπὸ τὸ γνωστὸν ψευδώνυμον Φλόξ. Ὁ Ζολὰ γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις τῷ 1840 καὶ νεώτατος ἐστὶ στερηθεὶς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ προσῆλθεν ὡς ὑπάλληλος παρὰ τῷ πρώτῳ βιβλιοπώλῃ Hachette καὶ μετὰ τοῦτον δὲ παρὰ τῇ συντάξει τοῦ Figaro.

Ἄλλ' ὁ πτωχὸς νέος ὅστις καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν περιῆλθεν, ἠδυνήθη διὰ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ἀκραδάντου αὐτοῦ χαρακτήρος νὰ νικήσῃ καὶ σήμερον εἶνε πεφημισμένος καὶ πλούσιος, ζῶν τὸν ἥμερον τῆς οἰκογενείας βίον ἐν μέσῳ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν

τέκνων αὐτοῦ. Τὸ α' ἔργον τοῦ Ζολὰ εἶνε τὸ Contes à Ninon, εἶτα τέσσαρα ἄλλα ἅτινα ἐσκανδάλισαν τὴν παρισινήν κριτικὴν, μετὰ ταῦτα ἡ σειρά τῶν Rougon Macquart καὶ τελευταία τὸ Assommoir καὶ ἡ Nana. Ὁ Ζολὰ ἔγραψε καὶ θεατρικὰ ἔργα ἅτινα ὅμως πλὴν τῆς Νανᾶς ἦτις δραματοποιηθεῖσα ἐδιδάχθη ἀπὸ τοῦ θεάτρου Variétés, τὰ λοιπὰ δὲν ἔτυχον ἐπιτυχίας τινός. Ὁ Ζολὰ ἀποκαλεῖ τὰ μυθιστορήματά του « ἠθικὴν ἔμπρακτον » ἀλλ' ἔλλείπει χώρου βραδύτερον θέλομεν ἐπανέλθει μεταφέροντες ἐν μεταφράσει εἰς τὰς στήλας μας λαμπρὰν κριτικὴν ἀνάλυσιν τῶν ἔργων του ἐκ τῆς Foyer Illustré.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ἡ περίοδος αὕτη τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ὑπῆρξε κατὰ πολὺ εὐτυχεστέρα παρελθουσῶν τοιούτων καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διδασκαλίαν ὥραίων ἔργων ἰδίως δὲ πρωτοτύπων. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι τινὰ τούτων ἦσαν γνωστὰ πρὸ πολλοῦ τινὰ δὲ οὐδὲ λόγου κἂν ἀξία οὐχ ἦττον ὅμως ὁ θίασος τοῦ κ. Δ. Ἀλεξιάδου ἀείποτε φιλοτίμως ἐργαζόμενος πρὸς ἀνώψωσιν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ἐδίδαξε δύο νέα ἔργα ἀναγόμενα εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον δι' ἃ δὲν ἐφείσθη οὔτε δαπάνης οὔτε κόπου πρὸς ἐντελεστέραν διασκευὴν καὶ ἐπιτυχίαν τούτων.

Τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε ἀμφοτέρωθεν τοῦ κ. Πέτρου Ζάνου οὔτινος καὶ ἄλλα ἐδιδάχθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐπιγραφόμενα Τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος καὶ οἱ Μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης τὸ μὲν πρῶτον εἰς δύο μεγάλας πράξεις τὸ δὲ δευτέρον εἰς πέντε ὡσαύτως μεγάλας.

Τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος. Ἡ κωμῳδία αὕτη ἔχουσα ὑπόθεσιν τὸν γνωστὸν ἀρχαῖον μῦθον ὃν καὶ ὁ φίλος κ. Προβελέγγιος ἐπραγματεύθη ἐν ἐπιυλλίῳ δὲν ἱκανοποίησε βεβαίως τὰς προσδοκίας μας αἵτινες ἦσαν λίαν ὑπερβολικαί.

Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ κ. Ζάνος ἐπλησίασε μᾶλλον τὸν χαρακτήρα τῶν Γάλλων ἢ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐλευθεριότητα περὶ τὴν ἑκφρασίαν ἐνιαχοῦ μάλιστα καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος οὐχ ἦττον ὅμως προσεπάθησε καὶ διετύπωσεν ἐπιτυχῶς τινὰς τῶν χαρακτήρων ἰδίως δὲ τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἐριδος. Ὡσαύτως δὲ προσεπάθησε καὶ ἡ διακόσμησις τῆς σκηνῆς νὰ εἶνε ἀρχαιοπρεπὴς καὶ πλουσία ὀφειλομένης ἐν μέρει τῆς ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν θερμὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς ἀρίστης διδασχῆς πρωτοτύπων ἔργων εἰς τὸν κ. Δ. Ἀλεξιάδην.—Οἱ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΠΕΝΕΛΟΠΗΣ πολλῶν ὑπέριτον τοῦ Μῆλου τῆς Ἐριδος, εἶνε τεχνουργημένον ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς Ὀδυσσείας, ἣν ἀκολουθεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πιστῶς. Γεγραμμένον μετ' εὐφύας εὐτραπέλου καὶ παιζούσης, ἐξελητημένης ὅμως ἐνιαχοῦ, μὴ ἀμοιρον καὶ δραματικοῦ τινος ἐνδιαφέροντος, θὰ ἦτο ἄριστον εἰς τὸ εἶδος του ἴσως ἂν μὴ σκηναί τινες, ἰδίως ἐν ταῖς τελευταίαις δυοὶ πράξεσιν ἦσαν πλέον τοῦ δέοντος μακραί, ὡς ἡ τοῦ χοροβοσκοῦ Εὐμαίου μετὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐπανακάμπτοντος, καὶ ἂν μὴ παρενεφροντό τινες φράσεις, ὡς εἰπεῖν, προχρονιστικαί, ὡς ἐπὶ παραδείγματι « Ὑμετέρα Μεγαλειότης » καὶ ἡ τερατωδεστέρα, ἣν μνηστῆρ τις πρὸς ἕτερον λέγει, προκειμένου περὶ τῶν ἐνδυμάτων του: « εἶσαι ὄλος μεταξωτός », ἐνῶ, ὡς γνωστὸν, μόλις περὶ τὰ 500 — 600 μ. Χ. ἡ μεταξὰ ἐγένετο γνωστὴ ἐν Εὐρώπῃ, μετενεχθέντων ὡραίων μεταξωσκώλικος ὑπὸ δύο μοναχῶν ἐξ Ἀσίας εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλα τὰ μικρὰ ταῦτα ἐκ παραδρομῆς λάθη, ὁ κ. Π. Ζάνος δικαίως ἐπεκροτήθη, ὡς γνωρίζων τοῖς πολλοῖς διὰ τῆς σκηνῆς τὸν ἀγνωστον ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κόσμον καὶ μετ' ἐπιτυχίας, ἦτις μᾶς δικαιοὶ ἀναμένοντες ἐτι μᾶλλον εὐφύεστερα ἔργα.

ΘΙΑΣΟΣ Δ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

*Έργα πολλοῦ λόγου ἀξία ἀνεβιδάσθησαν ἐπίσης καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Παραδεισοῦ, διὸ συγκαίρομεν θερμῶς τὸν κ. Ταβουλάρη.

Τέσσαρες λαμπραὶ κωμῳδίαί, ἡ Ξενοδόχος καὶ οἱ Ἐρωτευμένοι τοῦ Γολδόνη, ἡ Βαβυλωνία τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ Ἀμφιτρώων τοῦ Μολιέρου ἐδιδάχθησαν ἐπιτυχῶς καὶ ἐνώπιον πλήθους θεατῶν.

Ἡ ἐπιτυχὴς διδασκαλία ἰδίως τοῦ Ἀμφιτρώωνος ὀφείλεται εἰς τὴν ἐγνωσμένην ἰκανότητα τοῦ κ. Σ. Ταβουλάρη ὑποκρινομένου τὸν Σωσιαν, τὸν ἀληθῆ Σωσιαν. Ἡ δὲ μετάφρασις τούτου εἶνε ἐν τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ λογιῶ ἐν Σύρῳ φίλου μας κ. Φραγκιά, ὅστις τῶντι ἠδυνήθη ν' ἀποδώσῃ τὴν χάριν τοῦ πρωτοτύπου.

Ἄλλὰ καὶ τὰ διδαχθέντα δράματα δὲν ὑστεροῦσιν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἀρίστων δραματικῶν ἔργων καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει.

Αἱ δύο Ὀρφαναί, ἡ Λουκρητία Βοργία, ἡ Δέσποινα τοῦ Λυών ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός, ἡ Δαλιδὰ καὶ ἄλλα, εἶνε ἔργα δυνάμενα νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὸν θεατὴν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑποστήριξιν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν σκηνήν, ἧς, ἀνεῦ ὑποστηρίξεως κυβερνητικῆς, ἀνεῦ μέσων ἄλλων ἢ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινῶ ἐργαζομένης, πολλὰκις ἔχομεν ἀφορμὰς νὰ θαυμάσωμεν τὸ σιδηροῦν τῶν ἠθοποιῶν θάρρος καὶ χειροκροτήσωμεν τὴν ἀκατάσχετον αὐτῶν ὑπομονὴν ἐναντίον τῶν τόσων παρεμβλλομένων αὐτοῖς ἐμποδίων.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΟΥ ΛΥΩΝ εἶνε ἔργον ἀξιὸν νὰ ἐπαναληφθῆ πολλὰκις ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τούτου, ὅπερ ἐπιτυχῶς ἐδίδαξε διότι καὶ ἡ καλλίστη μετάφρασις αὐτοῦ ἐγένετο παρὰ τοῦ εὐπαιδευτοῦ καὶ γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων μεταφράσεων δραμάτων τοῦ Σαίξπηρ κ. Μ. Δαμιράλη.

Ἡ ΔΑΛΙΔΑ ὡσαύτως ἔργον τοῦ Φεγιέ κατὰ μετάφρασιν ἀρίστην τοῦ φίλου κ. Ἰ. Καμπούρογλου ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη ὑποκρινομένου τὸν Ἀνδρέαν Ροσβάν μετὰ μεγάλης δραματικῆς τέχνης. Ἡ συγκίνησις ὑπερεξεχειλιζέ, τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀφθονα ἐν ἐκάστῃ πράξει τοῦ δράματος τούτου, ἰδίως δὲ ἐν τῇ τελευταίᾳ σκηνῇ, ὅτε ὁ Ἀνδρέας ὁ Κύκνος τῆς Δαλματίας ὡσεὶ παράφρων διατρέχει τὰς πεδιάδας ἵνα φονεύσῃ τὴν ἀπερχομένην ἐταίραν τὴν ἀναρπάσασαν αὐτῷ τὴν καρδίαν, τὸν πλοῦτον, τὴν νεότητά· μακρόθεν διακρίνει συνοδείαν καὶ ἴσταται ἀναμμένων ἢ συνοδεία πλησιάζει ἀλλὰ φεῦ ἀντὶ τοῦ ἀναμενομένου θύματος ἀναγνωρίζει τὸν πατέρα τῆς ἀτυχοῦς μηστῆς τοῦ ἧτις θανούσα ἔνεκα αὐτοῦ ἤδη μεταφέρεται εἰς Γερμανίαν ἐπὶ φορείου ὑπὸ τοῦ μελανειμονοῦντος πατρὸς τῆς ἵνα ταφῇ παρὰ τὰ ὅστα τῆς μητρὸς τῆς ἐνῶ ἡ μουσικὴ παιανίζει πενθίμως τὸ ἄσμα τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΣ εἶνε ἔργον πρωτότυπον ἀναφερόμενον εἰς τὴν μεγάλην ἱστορίαν τοῦ 1821 κατὰ τὴν ἀτυχῆ τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπολιτσᾶς ἡμέραν ἐν ἣ παρεδόθη αὕτη ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας ἵνα ἐπ' αὐτοῦ ἀντηχῆσῃ ἡ Μασσαλιώτις τοῦ Ῥήγα καὶ χιλιάδες Ἑλλήνων συντριψῶσιν ὑπὸ τὰ αἱματοβαφῆ ἑρείπια τῶν φρουρίων τῆς τὴν πέδην τῆς βαρβαρικῆς δουλείας. Ἄλλὰ θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς ὀλιγώτερον ἀξιὸν λόγου, ἐν τῇ φιλολογίᾳ καὶ τῇ ἱστορίᾳ ἂν μὴ τὸ ἔργον αὐτὸ ἐγράφετο ἐξ ἑνὸς τῶν ἀπογόνων τῆς μεγάλης ἐκείνης πλειάδος, ὅστις κληρονομῆσας τὸν πατριωτισμὸν ἐκείνων ἐπέπρωτο ἀτυχῶς πρὶν ἢ προσμεϊδιάσῃ αὐτῷ τὸ ἔνδοξον τῆς πατρίδος μέλλον ν' ἀποθάνῃ, νὰ σέσση διὰ παντός ἢ σφριγηλῆ αὐτοῦ νεότης, ὁ ἐνθουσιῶν ποιητῆς καὶ γόνος τῶν Μαυρομιχαλαίων, ὁ ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΩΦ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔργον οὐ ἢ διασκευῆ τῆς σκηνῆς καὶ ἢ πλήρης ἐπιτυχία ὀφείλεται εἰς τὸν ζῆλον τῶν ἀδελφῶν κ. Ταβουλάρη διδαχθέν ἐξῆς ἐν μέσῳ πλή-

θους θεατῶν ἀφῆκε πολλάς καὶ καλὰς ἐντυπώσεις οἷας ἄλλοτε οἱ Πειραταί· ἐπίσης δὲ ἐδιδάχθη ἐπιτυχῶς καὶ τὸ Μῆισος ἔργον τοῦ Σαρδοῦ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δημητριάδου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Δημοσιούμεεν ἔτι καὶ τινὰς παραλειφθεῖσας σημειώσεις ἔνεκα ἐλλείψεως χώρου διὰ τινὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια. Τὸ τοῦ κ. Παναγῆ Ῥαζῆ ἐνώπιον ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως ἐν ἣ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Βουλπιώτης, ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ πλεῖστοι καθηγηταὶ καὶ λόγιοι ἤρξατο τῶν ἐξετάσεων διὰ καταλλήλου προσευχῆς ἐκτελεσθείσης ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ἀπαγγείλαντος εἴτα τοῦ κ. Ῥαζῆ κατάλληλον τῇ ἑορτῇ λόγον, ἀξιὸν ἀναγνώσεως.

Ὁ κ. Ῥαζῆς ὅστις πρὸ εἰκοσιπενταετίας διευθύνει εὐδοκίμως τὸ ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον οὐκ ὀλίγους καρποὺς παρέδωκε τῶν κόπων του εἰς τὴν κοινωνίαν διὰ τῆς καλῆς διδασκαλίας ἣν ἐξακολουθεῖ πάντοτε, ἐξετάσας καὶ ἐφέτος τοὺς μαθητὰς διὰ κλήρων οἵτινες ἀπήντησαν εὐστόχως πρὸς χαρὰν τῶν γονέων καὶ τῶν πολλῶν κόπων τοῦ κ. Ῥαζῆ.

Τελευτώντες ποιούμεεν μνείαν καὶ διὰ τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ γνωστοῦ κ. Λερίου ὡς καὶ διὰ τὸ τοῦ κ. Α. Τριανταφύλλου οὔτινος ὡς γνωστοῦ καὶ αἱ ἐφημερίδες ὁμοφώνως παραδέξαντο τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν μέθοδον.

Εἶχομεν γράψῃ τ' ἀνωτέρω, ὅτε ἐλάβομεν ἐν ἰδίῳ τεύχει τὸν κανονισμὸν ὡς καὶ τὸ πλουσιώτατον πρόγραμμα τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1883 — 84 τοῦ ἀρίστου ἐν Γαλαζίῳ « Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου », ὅπερ λίαν εὐδοκίμως ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ἐργαζόμενον ὑπὸ τὴν ἀρίστην διεύθυνσιν τοῦ ἰκανωτάτου κ. Ἀναστασίου Ν. Βενιέρη, ἀριθμεῖ μέχρι τοῦ νῦν κατὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι αὐτοῦ ἑκθέσιν, ἐν συνόλῳ 4,358 μαθητὰς διαφόρων ἐθνικοτήτων, ἀποδοθέντας παρ' αὐτοῦ τῇ κοινωνίᾳ πολίτας χρηστοῦς καὶ εὐπαιδέτους. Ἀπονέμομεν πολλοὺς ἐπαίνους τῷ ἀξιοτίμῳ κ. Ἀναστασίῳ Ν. Βενιέρη ἐπὶ τῇ περιβλέπτῳ περιωπῇ εἰς ἣν ἀνεβίβασε διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς φιλοπονίας τὸ λαμπρὸν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ἐπὶ τῇ κτήσει τοῦ ὁποῖου ὁ ἑλληνισμὸς ἰδίᾳ δὲ ἡ ἑλληνικὴ κοινότης τοῦ Γαλαζίου δικαίως σεμνύνεται.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ εἰς τὴν καθωμιλημένην παραφρασθεῖσαι ὑπὸ Ἰω. Καρακατσάνη, φοιτητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Τεῦχος Α'. ΑΙΑΣ Ο ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ. Οὕτως ὁ νεαρός κ. Καρακατσάνης ἤρξατο τοῦ ἔργου, οὐ ἀξιεπαίνως ἐπελήφθη, τῆς εἰς τὴν καθωμιλημένην τούτεστι παραφράσεως τραγωδιῶν τοῦ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου. Ἡ πρόθεσις αὐτοῦ, ἵνα γνωρίσῃ τὸ καθ' αὐτὸν τοῖς πολλοῖς τὰ ἀθάνατα δραματικὰ ἔργα τῶν προγόνων ἡμῶν, εἶνε εὐγενής, ἀνωτέρα δ' ἐπαίνου ἢ φιλοπονία του.

Σχετικῶς ὅμως πρὸς τὴν γλῶσσαν, ἣ χρῆται, ὀφείλομεν νὰ τῷ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐν ταῖς ἐφεξῆς παραφράσεσι δέον νὰ ἐπιστήσῃ μεῖζονα ἐπιμέλειαν. Γράφων ὅτι παραφράζει εἰς τὴν καθωμιλημένην, ἐννοεῖ βεβαίως τὴν ἄλλως λεγομένην καθαρῆς ὡσαν, τὴν ἐν χρήσει τούτεστιν ὑπὸ τῶν σήμερον δημοσιογραφούντων, οὐχὶ δὲ τὴν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει δημῶδη, μνημονευομένην μόνον εἰσέτι μεταξὺ τῶν ἀναλφάβητων. Ἄλλὰ λέξεις τινές, παρενειρόμεναι ὑπὸ τοῦ παραφραστοῦ, εἰσὶν

έξωστρακισμένοι τῶν ὀρίων τοῦ κράτους τῆς καθαρειούσης, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὸ μολοντί ἀντὶ τοῦ καίπερ ἢ καί τ ο ι. Εὐελπιστοῦμεν ἔτι ταῖς ὀλίγαις εὐτυχῶς ἡμαρτημένα τὴν φράσιν ἢ καὶ τὸ ὑφὸς θέλουσιν ἐν τῷ μέλλοντι διορθωθῆ, αἱ δὲ κατόπιν ἐκδοθησόμενα παραφράσεις ἔσονται μᾶλλον ἐπιμελημέναι τὴν γλῶσσαν.

ΑΒΒΕ VEURENC, ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά, 1883. Πέντε συμπαθεῖς δεσποινίδες, μαθήτρια τοῦ ἀξιολόγου παρθεναγωγείου τῆς κ. Χιλ, αἱ κ. κ. Ἄννα Καρალიδάνου, Μαρία Βουσκουδάκη, Φανή Κοκκίδου, Ζωὴ Σέκερη καὶ Εὐαγγελία Παπαμανώλη, ἐπιφελῶς καὶ φιλανθρώπως ἀναλίσκουσαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτῶν, μετεγλύπτισαν καὶ ἐξέδωκαν τὸ σεμνόν, ὡς παρθένος, καὶ διδακτικόν ἅμα τοῦτο διήγημα πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν. Συγχαίρομεν ταῖς ἀγαθαῖς δεσποινίδας ἐπὶ τῇ ἀξιωματικῇ διαγωγῇ τῶν, ὡς καὶ τῆ κ. Χιλ, ἢ τινι καθηκόντως ἀφιερῶται ἢ μεταφράσει, καθορώση ἐν τῇ εὐγενεῖ ταύτῃ πράξει τῶν μαθητριῶν τῆς καρποφοροῦντα τὰ μητρικὰ διδάγματα, δι' ὧν ἀδιαλείπτως σιτίζει τὰς τρυφεράς ψυχὰς, ὧν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διάπλασιν τῇ ἐμπιστεύεται ἐπαξίως ἢ κοινῶν.

ΗΛΙΑ Ι. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, Ο ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ, κωμῶδία ἑμμετρος εἰς πράξιν μίαν καὶ μετασκευαῖα δύο, γραφεῖσα χάριν τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου ὁ «Ἀσμοδαῖος» Γ. Σταυριανοῦ, 1883. — Ἡ κωμῶδία αὕτη, εὐόλωνος ἀπαρχῆ τῶν φιλολογικῶν ἐνασχολήσεων τοῦ κ. Λαμπροπούλου, δὲν ἀμοιρεῖ ποίας τινος κωμικῆς ἐμπνεύσεως, ὑπισχενεται δ' ὅτι ὁ γράψας δύναται νὰ παραγάγῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἔργα ἀξία λόγου, ἀντὶ τῆς μελέτης καλλιεργήσης καὶ ἀναπτύξεως ἐν αὐτῷ τάλαντον. Σκηναὶ τινες ἰδίως τῆς κωμῶδίας ταύτης εἶνε νόστιμοι, ἀκριβεῖς σχεδὸν ἀντιγραφαὶ τοῦ πραγματικοῦ βίου.

ΔΟΚΙΜΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ὑπὸ Ε. Ι. Πονηροπούλου, καθηγητοῦ τῆς Βοτανικῆς κ.τ.λ. τύποις Κ. Ἀντωνιάδου, τιμὰται δραχ. 10.

Τὸ ἀνωτέρω ἔργον ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὴν φιλοπονίαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ κ. Ε. Πονηροπούλου εἶνε ἐθνωφελέστατον καὶ σπουδαιότατον παντὸς περὶ τὰ γεωργικὰ καταγινομένου ἐγκόλπιον. Ἐν ἔθνει, οἷον τὸ ἡμέτερον, ἐν ᾧ ἡ γεωργικὴ ἐπιστήμη ὑστερεῖ ἔνεκεν ἐλλείψεως γεωργικῶν σχολῶν καὶ καταλλήλων συγγραμμάτων, σπουδαιότατην ἀληθῶς ἐκδούλευσιν προσφέρει τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς τοιαῦτα ἔργα. Ὁ κ. Πονηροπούλος μὴ φεισθεὶς κόπων οὐδ' αὐτῶν τῶν ὥρων τῆς ἀνέσεώς του, ἐξεπόνησεν ἔργον ἐφάμιλλον τῶν ἄλλων πεπολιτισμένων κρατῶν.

Ἡ ὅλη συγγραφή συνισταμένη ἐκ δύο καὶ τριάκοντα τυπογραφικῶν φύλλων, μετὰ 121 ὠραίων καὶ ἀναγκαιότητων εἰκόνων, διαιρεῖται εἰς δύο μέρη ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὴν κυρίως γεωργίαν καὶ τὴν λίαν δύσκολον ὀνοματολογίαν τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων, τὸ δὲ δεύτερον τὴν δευδερσίαν, ἢ τὴν ἡγεσίαν, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ ἴδιον κλάδον τῆς γεωργίας.

Τὴν δὲ δαπάνην τοῦ ἔργου ἀναλαμβάνοντες πᾶν φιλοτίμως οἱ γνωστοὶ παρ' ἡμῖν ἐκδότης ἀδελφοὶ Ἀντωνιάδα ἐξετέπωσαν αὐτὸ δι' ἀρίστης φιλοκαλίας, ἣν ἀναγνωρίζομεν εἰς τὰ πλεῖστα παρ' αὐτῶν ἐκδοθέντα συγγράμματα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΜΕΣΗΣ Η ΓΥΜΝΑΣΙΑΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ, λόγος ἀπαγγελθεὶς ἐν τῷ ἐν Γαλαζίῳ «Ἑλληνικῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ» Α. Βενιέρῃ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων τοῦ ΚΣΤ' σχολικοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῶν ἀνωτέρων γυμνασιακῶν τάξεων Νικολάου Δοσιίου διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. Ἐν Γαλαζίῳ, ἐκ τοῦ νέου τυπογραφείου «Δακία», 1883. Ἐν τῷ εὐφραδεῖ τούτῳ λόγῳ, ἐκδοθέντι ἐν ἰδίῳ φυλλάδιῳ εἰς σχῆμα 16", ὁ Ζηλωτῆς τοῦ καλλίστου καὶ ἀρχαιοτάτου ἐν Γαλαζίῳ ἐκπαιδευτήριου καθηγητῆς, μετὰ κήδους ἀκραιφνοῦς πρὸς τὴν ἐκπαιδευομένην ἑλληνίδα νεότητα ἐξετάζων ἐμδριθῶς ἀνευρίσκει καὶ καταδεικνύει τὰς αἰτίας, ὧν ἕνεκα προσκόπτει ἢ μέση παρ' ἡμῖν ἐκπαίδευσις, ἣτις ὁμολογουμένως δεῖται μεταρρυθμίσεων ριζικῶν, ὅπως παύσῃ προικίζουσα ἔτησίως τὴν κοινωνίαν διὰ σωρείας ἡμιμαθῶν, χειρόνων πράγματι καὶ τῶν ἀναφαθήτων. Συνιστῶμεν τὸν λόγον εἰς τὴν μελέτην παντὸς καὶ ἐτι μᾶλλον συνιστῶμεν τὰς δι' αὐτοῦ προτεινομένας μεταρρυθμίσεις τοῖς δυναμένοις νὰ συντελέσωσιν ὅπως δήποτε ὑπὲρ τῆς διαρρυθμίσεως τῆς γυμνασιακῆς ἐκπαίδευσως, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν στύλον ἐφ' οὗ ἐδράζεται τὸ ἀέτωμα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ οἰκοδομήματος, ὑποτιθεμένου πάντοτε ὅτι τὸ δημοτικὸν σχολεῖον εἶνε ὁ στυλοβάτης.

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ SAINT-LUENTIN

Ἡ 8 προσεχοῦς Ὀκτωβρίου διὰ τὴν πόλιν ταύτην τῆς Γαλλίας εἶνε ἐπέτειος ἐνδόξου καὶ ἀθανάτου ἡμέρας ἰδούσης τὰ τακτικά τῶν Γερμανῶν στρατεύματα ἐξοκέλλοντα πρὸ τῶν περιφραγμάτων αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ὑπερῃσιζοντο ὑπὸ ἀπλῶν μὲν πολιτῶν καὶ κακῶς ὤπλισμένων, ἀλλὰ διοικουμένων ὑπὸ τοῦ ἠρωικοῦ νομάρχου τῆς Ἀΐουνης Κ. Anatole de la Forge.

Εἰς ἀπαθανάτισιν τῆς μεγάλης ταύτης σελίδος τῆς γαλλικῆς ἱστορίας ἡ Saint-Luentin ἀνίδρυσε, μετὰ μεγάλης πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς πομπῆς, μνημεῖον περιφανές. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, ἔργον τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ Barrias, συνίσταται εἰς σύμπλεγμά τι καὶ παριστᾷ τὴν πόλιν Saint-Luentin ὑπὸ τὴν μορφὴν γυναικός, ὑπερφάνως ἐστρατοπεδευμένην, ἐρειδομένην ἐπὶ περιάκτου (ροδάνης), ἐμβλήματος τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας, καὶ κρατοῦσαν διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἡλακάνην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τραυματίαν, ἔχοντα κρεμασμένον τὸ ὄπλον του. Ὁπισθεν αὐτοῦ πρὸς τὸ κάτω μέρος ὑπάρχει παιδίον, ὅπερ λαμβάνει τὸ ὄπλον τοῦτο, ἵνα τὸ δώσῃ εἰς τὴν πόλιν.

Τὸ ὑπόβαθρον φέρει δύο ἀνάγλυφα καὶ τέσσαρας κυκλοτερεῖς εἰκόνας· τούτων δὲ μία παριστᾷ τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ὑπερασπίσεως Κ. Anatole de la Forge.

I. X. B.

ΤΥΦΛΟΣ

Πλανῶμαι εἰς τὸ ἔρεβος ἄνευ τινὸς ἐλπίδος·

Οὐδ' ἄστρον ἐν δεικνύουσιν ἑμοὶ οἱ οὐρανοί.

Τὸ ὄμμα μου ἠμαύρωσεν ἢ λύσσα καταγίγδοι

Καὶ οὐδαμόθεν φαίνεται λαμπὰς τις φωτεινὴ.

Ποῦ φέρομαι; εἰμί τυφλός, τὸ φῶς μοι ἀπεσβέσθη!

Ἐμπρὸς μου σκότος, ἔρεβος μοι αἰώνια νύξ·

Ὁ κόσμος ἅπας δι' ἐμὲ τελείως ἀπωλέσθη

Κ' εἰς πᾶν μου βῆμα χέεται εἰς τὴν καρδίαν φρίξ.

Ἄλλ' ἤμην ἄλλοτ' εὐτυχῆς, εἶχον κ' ἐγὼ τὸ φῶς μου.

Τί ἐπταῖσα καὶ συμφορά ἐπῆλθέ μοι δεινὴ,

Καὶ τώρα ζῶν εἰμί νεκρὸς ἐν μέσῳ ζῶντος κόσμου;

Δὲν θά ἐκλάμψῃ δι' ἐμὲ ἀκτίς που φωτεινὴ;

ὦ! δεῖξατέ μοι τὴν ὁδὸν νὰ εὕρω τοῦ νεκρῶνος.

Δὲν εἶνέ τις, φεῦ, δι' ἐμὲ ἀπλοῦς χειραγωγός;

Εἰμί τυφλός· τὸν τάφον μου δὲν τὸν εὕρισκω μόνος.

Ἄς ἔλθῃ κἄν ὁ θάνατος νὰ γείνη ὁδηγός.

ὦ! ἔλεος εἰς δυστυχῆ, τὸν τάφον του ζητοῦντα,

Ἄφου καὶ Γῆ καὶ Οὐρανοὶ τῷ εἶνε σκοτεινοί,

Ἄφου εἰς πολλὰ δεινὰ αὐτῷ παραμαρτοῦντα

Ἄφ' οὗ νύξ τὸ ὄμμα του ἐμφράσῃ στεγανῇ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ι. ΣΑΛΒΑΤΩΡ

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φοράν ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν καὶ πρακτῶν τοῦ «Ἀττικῶν Μουσείων» δὲν ἀπέτισαν ἐτι τὴν συνδρομὴν τῶν, ὅπως, ἀναλογιζόμενοι τὰς δυσχερεῖας ἐφ' ὧν προσκόπτει ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του τὸ ἔργον ἡμῶν ἐν Ἑλλάδι, σπεύσωσι νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ληξιπροθέσμους πρὸ πολλοῦ ὑποχρεώσεις τῶν, ἄλλως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ παύσωμεν τὴν ἀποστολὴν τούτου.

— Τὸ Δ^{ον} τεῦχος ἀνετυπώθη· οἱ μὴ λαβόντες τοῦτο δέον νὰ μᾶς τὸ ἀναγγείλωσιν, ἵνα τοῖς ἀποσταλῆ· ὡσαύτως δὲ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομηταὶ ὡς καὶ ἄλλαχοῦ, δέον νὰ κάμωσιν ἡμῖν γνωστὸν εἴ τις ἄλλος ἀριθμὸς ἐλλείπει πρὸς ἀποστολὴν.

Τὸ «Ἀττικὸν Μοῦσεῖον» πωλεῖται πρὸς λεπτὰ 40 ἕκαστον τεῦχος ἐπὶ κοινὸν ἄρτονον ἐν τοῖς Βιβλιοπωλείοις τῶν κ. κ. Νάκη, Ξενάκη, Κατσουραπούλου, Ἀντωνιάδου καὶ Κοραῆ, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων παρὰ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους.